സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം II

കെ. ദാമോദരൻ

5. നാണയപ്രശ്നം

സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം II

കെ. ദാമോദരൻ

(മലയാളം: രാഷ്ട്രീയം, ചരിത്രം)

കെ. ദാമോദരൻ എഡിറ്റോറിയൽ കമ്മിറ്റി

- ആന്റണി തോമസ്
- സി. എൻ. ജയദേവൻ
- എം. പി. അച്യുതൻ
- ഐ. വി. ശശാങ്കൻ
- ഡോ. വള്ളിക്കാവ് മോഹൻദാസ്

© 2009–2020 Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd., Trivandrum, owned by Communist Party of India, Trivandrum.

Printed editions published by Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd.

First published in print media 2009.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

Cover: Mansu Hill Grand Monument, a picture of sculpture by Jennybento. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

5 നാണയപ്രശ്നം 1

1 പണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം 2

2 നാണ്യങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം: 3

3 വിലകളുടെ മാനദണ്ഡം: 4

4 ടോക്കൻ നാണ്യങ്ങളും നോട്ടുകളും: . . 5

5 പണവും ചരക്കുകളുടെ വിലയും: . . . 6

6 എത്ര പണം? 7

7 പണത്തിന്റെ ക്രയശക്തി: 8

8 വിലയുടെ കയറ്റമിറക്കങ്ങൾ: 9

9 സൂചകസംഖ്യ: 10

10 കനംകൂടിയ സൂചകസംഖ്യകൾ: 11

11 ഇന്ത്യയിലെ സൂചകസംഖ്യകൾ: . . . 12

12 വിനിമയ നിരക്ക്: 13

13 വിനിമയനിരക്ക് കണക്കാക്കുന്നത് എങ്ങനെ? 14

14 സ്വർണ്ണരേഖകൾ: 15

15 ഉറുപ്പികയും സ്റ്റർലിങ്ങും: 16

16 വിനിമയത്തിന്റെ സാങ്കേതികവശം: . 17

17 വിനിമയനിരക്ക് അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ? 18

18 പണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വം: . . . 19

19 ബാങ്കുനോട്ടുകൾ: 20

20 പണവും സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പവും: . . . 21

21 പണത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം: 22

5

നാണയപ്രശ്നം

1 പണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം

‘പണമെന്നുകേട്ടാൽ പിണവും വായ്പൊളിക്കും’ ഇന്നത്തെ ലോകത്തിൽ പണത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യത്തെയാണ് ഈ പഴഞ്ചൊല്ല് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. പണമില്ലാതെ ഇക്കാലത്ത് ആർക്കും ജീവിക്കാൻ കഴിയില്ല. അരിയോ തുണിയോ പുസ്തകമോ കടയോ എന്തുവേണമെങ്കിലും പണം കൊടുക്കണം. മുതലാളിയായാലും തൊഴിലാളിയായാലും ജന്മിയായാലും കൃഷിക്കാരനായാലും ക്ലാർക്കായാലും ജഡ്ജായാലും ആരായാലും ശരി ജീവിക്കണമെങ്കിൽ പണം വേണം.

സമുദായത്തിലെ മിക്ക സ്വത്തുക്കളും ഇന്നു സ്വകാര്യവ്യക്തികളുടെ സ്വത്തുക്കളാണ്. ഈ സ്വകാര്യവ്യക്തികൾ ചരക്കുകളുൽപ്പാദിപ്പിക്കുകയും പരസ്പരം കൈമാറുകയും ചെയ്യുന്നു. ചരക്കുകളുടെ ഉൽപ്പാദനവും കൈമാറ്റവുമാണ് സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ നട്ടെല്ല്. ആളുകൾ തമ്മിൽ തമ്മിലുള്ള ബന്ധംപോലും ഉൽപ്പാദനത്തേയും കൈമാറ്റത്തെയും ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്.

ഒരു ചരക്കുടമസ്ഥൻ മറ്റൊരാൾക്ക് തന്റെ ചരക്ക് കൊടുത്ത് അയാളിൽ നിന്ന് തനിക്കാവശ്യമായ വേറൊരു ചരക്ക് നേരിട്ടുവാങ്ങുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. പിന്നെയോ? അയാൾ തന്റെ ചരക്കു വിറ്റു പണം വാങ്ങുന്നു. ആ പണം കൊണ്ട് ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ഇഷ്ടമുള്ള ചരക്കു വാങ്ങാൻ കഴിയും. ഇങ്ങനെ ചരക്കുകളുടെ കൈമാറ്റത്തിനുള്ള ഒരു മധ്യവർത്തിയായിട്ടാണ് പണം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. എല്ലാ കൈമാറ്റങ്ങളും പണത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് നടക്കുന്നത്. എല്ലാ സ്വത്തുക്കളും പണമായിട്ടാണ് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. സ്വത്തുക്കളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നുവെന്നതാണ് പണത്തിന്റെ പ്രധാന യോഗ്യത.

എന്നാൽ, എല്ലാക്കാലത്തും പണമുണ്ടായിരുന്നുവോ? ഇല്ല. പണമില്ലാത്ത ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. കൈമാറ്റവ്യവസ്ഥയുടെ പ്രാരംഭദശയിൽ ചരക്കും ചരക്കും തമ്മിൽ നേരിട്ടുള്ള കൈമാറ്റമാണ് നടന്നിരുന്നത്. ചരക്കു കൊടുത്തു പകരം ചരക്കു വാങ്ങുക എന്ന സമ്പ്രദായത്തിന് ‘ബാർടർ’ എന്നു പറയുന്നു. ചരക്കുകളുടെ ഉൽപ്പാദനം വർദ്ധിക്കുകയും പരിമിതാർത്ഥികളെ അതിലംഘിച്ചുകൊണ്ട് കൈമാറ്റവ്യവസ്ഥ വികസിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ബാർടർ സമ്പ്രദായം അപര്യാപ്തമായിത്തീർന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ് മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും വിലകളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ചരക്കുപണമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയത്.

പണത്തിന്റെ ആവിർഭാവം ചരക്കുകളുടെ കൈമാറ്റത്തെ സുഗമമാക്കിത്തീർത്തു. ചരക്കുടമസ്ഥന് തന്റെ ചരക്കുവാങ്ങാൻ തയ്യാറുള്ളവനും പക്ഷേ, അതേസമയത്തുതന്നെ തനിക്കാവശ്യമുള്ള മറ്റൊന്നു പകരം തരാൻ തയ്യാറുള്ളവനുമായ ഒരാളെ തേടിപ്പിടിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാതായി. അയാൾക്കതു പണത്തിനു വിൽക്കാം. ആ പണംകൊണ്ട് ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ ഇഷ്ടമുള്ളത് വാങ്ങുകയും ചെയ്യാം. ഇത് കൈമാറ്റത്തിന്റെ വളർച്ചയെ സഹായിച്ചു.

കൈമാറ്റവ്യവസ്ഥയുടെ വളർച്ചയേയും വിപുലതയേയുമനുസരിച്ച് അപ്പപ്പോളായി പല ചരക്കുകളും പണത്തിന്റെ സ്ഥാനമെടുത്തിട്ടുണ്ട്. പശുക്കളോ മൃഗത്തോലോ പണമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. കൈമാറ്റവ്യവസ്ഥ വളരെ വളർന്നപ്പോൾ മാത്രമാണ് സ്വർണവും വെള്ളിയും പണത്തിന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ കയറിക്കൂടിയത്.

2 നാണ്യങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം:

സ്വർണ്ണമോ വെള്ളിയോ പണമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ നാണ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വർണ്ണവാളങ്ങളും വെള്ളിക്കഷണങ്ങളുമാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ചരക്കുകളുടെ കൊള്ളക്കൊടുക്കകൾക്കിടയിൽ ലോഹക്കട്ടികളുടെ രൂപത്തിലുള്ള പണം തൂക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ നിശ്ചിതമായ തൂക്കവും മറ്റുമുള്ള ലോഹങ്ങൾ പണമെന്ന നിലയ്ക്ക് പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഏറെക്കുറെ പരിഹരിക്കപ്പെട്ടു. ഇങ്ങനെയാണ് നാണ്യങ്ങൾ ആവിർഭവിച്ചത്. പിന്നീട്, തൂക്കത്തിലും മാറ്റിലും കൃത്രിമമില്ലാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പണത്തിന്റെ നിർമ്മാണം ഭരണാധികാരികൾ ഏറ്റെടുത്തു.

ഇതു മനസ്സിലാക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടില്ല. നാണ്യത്തിൽ നിശ്ചിത അളവിലുള്ള സ്വർണ്ണമോ വെള്ളിയോ അടങ്ങിയിരിക്കും. ഏതെങ്കിലുമൊരു ചരക്കിന്റെ വില ഒരു ഡോളറാണ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ അർത്ഥം ആ ചരക്കിന്റെയും ഒരു ഡോളറിലടങ്ങിയ സ്വർണ്ണത്തിന്റെയും വില സമമാണെന്നത്രേ. ചരക്കിനു പകരമായി കിട്ടുന്നത് നാണ്യമല്ല, സ്വർണ്ണക്കഷണമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ തൂക്കവും മാറ്റും ചരക്കുടമസ്ഥൻ പരിശോധിച്ചുനോക്കും. ഇതു ബുദ്ധിമുട്ടുപിടിച്ച പണിയാണ്. ചരക്കുവിൽക്കുന്നവനെപ്പോലെതന്നെ പണമുടമസ്ഥനും കൊള്ളക്കൊടുക്കയ്ക്ക് പോകുമ്പോളെല്ലാം ഒരു തുലാസ്സുകൂടി കൈവശം വെയ്ക്കണമെന്ന് വരുന്നത് എത്ര വിഷമമാണ്; പ്രത്യേകിച്ചും കൈമാറ്റവ്യവസ്ഥ വളരുമ്പോൾ? ഈ ബുദ്ധിമുട്ടു പരിഹരിക്കാൻ ഒരു വഴിയേയുള്ളു: നിശ്ചിതമായ തൂക്കവും മാറ്റുമുള്ള നാണ്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുക എന്ന ചുമതല ഭരണാധികാരികൾ ഏറ്റെടുക്കണം. അങ്ങനെതന്നെയാണുണ്ടായതും.

നാണ്യനിർമ്മാണം രാജാവിന്റെ അധികാരമായിത്തീർന്നുവെന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥം നാണ്യങ്ങളുടെ തൂക്കോ മാറ്റോ ഇഷ്ടംപോലെ കുറയ്ക്കാൻ രാജാവിന് കഴിയുമെന്നല്ല. ഇന്ന നാണ്യത്തിന് ഇത്ര തൂക്കവും മാറ്റുമുണ്ട് എന്ന മുദ്രകുത്തുക മാത്രമാണ് രാജാവ് ചെയ്യുന്നത്. പ്രലോഭനത്തിനു വഴിപ്പെട്ടുകൊണ്ട് രാജാവ് നാണ്യത്തിലടങ്ങിയ സ്വർണ്ണം കുറച്ചുവെന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാലെന്താണുണ്ടാവുക? സ്വർണ്ണം വെട്ടിക്കുറച്ചുണ്ടാക്കിയ ഈ നാണ്യം പഴയ നാണ്യമെന്നപോലെതന്നെ, അതേവിലയ്ക്ക്, പ്രചരിക്കുമോ? ഒരു തോല സ്വർണ്ണമടങ്ങിയ നാണ്യത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് അര തോല സ്വർണ്ണമടങ്ങിയ നാണ്യം സ്വീകരിക്കപ്പെടുമോ? തീർച്ചയായും ഇല്ല. ജനങ്ങൾ നാണ്യം സ്വീകരിക്കുന്നതു രാജാവിന്റെ ചിത്രവും ഒപ്പും കണ്ടാസ്വദിക്കാൻ വേണ്ടിയല്ല; അതിലടങ്ങിയ സ്വർണ്ണത്തിന് വിലയുള്ളതുകൊണ്ടാണ്, അതുകൊടുത്ത് അത്രതന്നെ വിലയുള്ള ചരക്കുകൾ വാങ്ങാൻ കഴിയുമെന്ന് ഉറപ്പുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. ഒരു തോല സ്വർണ്ണമടങ്ങിയ നാണ്യത്തിൽനിന്ന് അര തോല രാജാവ് പറ്റിച്ചെടുത്തുവെങ്കിൽ അതിനെ അര തോല സ്വർണ്ണമടങ്ങിയ നാണ്യമായിട്ടേ ആളുകൾ സ്വീകരിക്കുകയുള്ളു. നാണ്യത്തിന്റെ പേർ മാറിയില്ലെന്നു വരാം. പക്ഷേ, മുമ്പ് ഒരു നാണ്യം കൊടുത്താൽ കിട്ടിയിരുന്ന ചരക്കിന് ഇപ്പോൾ രണ്ടു നാണ്യങ്ങൾ കൊടുക്കേണ്ടിവരും. ധനശാസ്ത്രനിയമങ്ങൾ രാജാവിനേക്കാൾ ശക്തിയുള്ളവയത്രേ. [1]

---

1. ഇതിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ പഠിക്കുവാൻ എന്റെ 'ധനശാസ്ത്ര പ്രവേശിക വായിക്കുക.

3 വിലകളുടെ മാനദണ്ഡം:

കൈമാറ്റത്തിനു പലതരം ചരക്കുകളുണ്ടാവും. പണത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ഈ വ്യത്യസ്ത ചരക്കുകളെ താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. ഒരു നിശ്ചിത അളവിലുള്ള സ്വർണ്ണം മാനദണ്ഡമാക്കി അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഓരോ ചരക്കിന്റെയും വില കണക്കാക്കാം. ഉദാഹരണത്തിന്, 'എ' എന്ന ചരക്ക് ഒരു ഔൺസ് സ്വർണ്ണത്തിനും 'ബി' എന്ന ചരക്ക് രണ്ട് ഔൺസ് സ്വർണ്ണത്തിനും സമമാണെന്ന് പറയാം. ഒരൗൺസ് സ്വർണ്ണമടങ്ങിയ നാണ്യത്തിന്റെ പേര് എക്സ് എന്നാണെന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ, എ യുടെ വില ഒരു എക്സും ബി യുടെ വില രണ്ട് എക്സും ആണെന്നു പറയാം. വിലകളുടെ മാനദണ്ഡമായുപയോഗിക്കുന്ന യൂണിറ്റിനെത്തന്നെ അനേകം ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിക്കാവുന്നതാണ്. ഒരൗൺസ് സ്വർണ്ണമാണ് യൂണിറ്റെങ്കിൽ അതിനെ 16 ഡ്രാമാക്കി ഭാഗിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഒരു യൂണിറ്റിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി എല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും വിലകളെ അളക്കാൻ സാധിക്കും.

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പൗണ്ടുനാണ്യം ആരംഭത്തിൽ ഒരു റാത്തൽ വെള്ളിയെയാണ് കുറിച്ചിരുന്നത്. അക്കാലത്തെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ബ്രിട്ടീഷ്നാണ്യം ഒരു റാത്തലിന്റെ ഇരുനൂറ്റിനാൽപ്പതിലൊരുഭാഗം തൂക്കമുള്ള പെനിയായിരുന്നു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ അടിസ്ഥാനനാണ്യം വെള്ളിക്കുപകരം സ്വർണമായിത്തീർന്നു. പക്ഷേ, പൗണ്ട് സ്റ്റർലിങ്ങ് എന്ന പേരുമാത്രം പിന്നേയും നിലനിന്നു. പൗണ്ട് സ്റ്റർലിങ്ങ് എന്ന ഈ യൂണിറ്റ് ഷില്ലിങ്ങ്, പെനി, എന്നിങ്ങനെ ചെറുഭാഗങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ നാണയവ്യവസ്ഥയുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് എല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും വിലകളെ അളക്കുന്നത്. ഒരു നിശ്ചിത അളവിലുള്ള ഗോതമ്പ് ഒരൗൺസ് സ്വർണത്തിന് സമമാണ് എന്നു പറയുന്നതിനുപകരം ആ ഗോതമ്പിന്റെ വില 3 പ. 17 ഷി. 10 പെൻസാണെന്നു പറയുന്നു.

മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെന്നപോലെ ഇന്ത്യയിലും നാണ്യവ്യവസ്ഥയ്ക്കു വലിയ പുരോഗതിയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിപ്രാചീനകാലത്തു നാണ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഋഗ്വേദത്തിന്റെ കാലത്തു മുദ്രകുത്താത്ത ലോഹകഷണങ്ങൾ പണമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവത്രേ. അതിനുശേഷമാണ് നിഷ്കം, പാദം മുതലായ പ്രാചീനനാണ്യങ്ങൾ പ്രചാരത്തിൽ വന്നത്. പിന്നീട് പ്രതാപിയായ ശേർഷ ചക്രവർത്തി പ്രാചീന നാണ്യവ്യവസ്ഥയെ പരിഷ്കരിച്ച് 172.5 ഗ്രേൻ തൂക്കമുള്ള വെള്ളിയുറുപ്പികയും ദാം എന്ന ചെമ്പുനാണ്യവും നടപ്പിൽ വരുത്തി. ഈസ്റ്റിന്ത്യാ കമ്പനിയുടെ ഭരണകാലത്ത് ഉറുപ്പികയ്ക്കു പിന്നെയും മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി. 1835-ലെ നിയമപ്രകാരം 180 ഗ്രേൻ തൂക്കവും 12-ൽ 11 ഭാഗം പരിശുദ്ധിയുമുള്ള വെള്ളിയുറുപ്പിക സ്റ്റാൻഡേർഡ് നാണ്യമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു.

ചരക്കിന്റെ പണക്കണക്കിലുള്ള വിലയെയാണ് നമ്മൾ മാർക്കറ്റുവിലയെന്ന് പറയുന്നത്. എന്നാൽ ഒരു ചരക്കിന്റെ മാർക്കറ്റുവിലയിൽ പണത്തിന്റെ എത്ര യൂണിറ്റുകൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു നമ്മൾ മാനദണ്ഡമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന യൂണിറ്റിനെ അനുസരിച്ചിരിക്കും. ഒരേ ചരക്കിന്റെ വില എത്ര ഔൺസ് സ്വർണ്ണത്തിന് സമമാണ് എന്നു കണക്കാക്കുന്നതുപോലെ അത്ര ഡ്രാം സ്വർണ്ണത്തിന് സമമാണ് എന്നും കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്. ചരിത്രപരമായ വ്യത്യസ്ത കാരണങ്ങളിൽ വിവിധരാജ്യങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്തയൂണിറ്റുകളാണ് മാനദണ്ഡമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്; ഓരോ രാജ്യത്തെ ഓരോ യൂണിറ്റും ഓരോ മാതിരിയാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പൗണ്ടും ഇന്ത്യയിൽ ഉറുപ്പികയും പ്രചരിക്കുന്നതുപോലെ അമേരിക്കയിൽ ഡോളറും ഫ്രാൻസിൽ ഫ്രാങ്കും സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ റൂബിളും പ്രചരിക്കുന്നു. ഒരേ ചരക്കിന്റെ വിലയെ ഡോളർ കണക്കിലും പൗണ്ട് കണക്കിലും അതുപോലെ മറ്റു നാണ്യങ്ങളുടെ കണക്കിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. ഈ വിവിധ നാണ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അവയിലടങ്ങിയ ലോഹത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. വ്യത്യസ്തരാജ്യങ്ങൾ വ്യത്യസ്തനാണ്യങ്ങളുപയോഗിക്കുന്നവെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്തിലെ മാർക്കറ്റുവിലകളെ മറ്റൊരു രാജ്യത്തിലെ മാർക്കറ്റുവിലകളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. ഇതിന് ആദ്യമായി ഓരോ രാജ്യത്തിലെയും നാണ്യത്തിൽ എത്ര ലോഹം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാക്കണം.

4 ടോക്കൻ നാണ്യങ്ങളും നോട്ടുകളും:

സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങളും വെള്ളിനാണ്യങ്ങളും മാത്രമല്ല, വിലകുറഞ്ഞ ലോഹങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള നാണ്യങ്ങളും കടലാസ്സുകൊണ്ടുള്ള നോട്ടുകളും പണമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. സ്വന്തമായി യാതൊരു വിലയുമില്ലാത്ത ടോക്കൺ നാണ്യങ്ങളും കറൻസി നോട്ടുകളും പ്രചരിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്.

ഒരു ചരക്കുടമസ്ഥൻ ചരക്കുവിറ്റു പണം വാങ്ങുന്നത് അതു കൊടുത്തു മറ്റൊരു ചരക്കു വാങ്ങാൻ വേണ്ടി മാത്രമാണ്. എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി പണം സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യം അയാൾക്കില്ല. ചരക്കുകൾ തമ്മിലുള്ള കൊള്ളക്കൊടുക്കകളുടെ മധ്യവർത്തിയായി പ്രവർത്തിക്കുക മാത്രമാണ് പണം ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത്. ചരക്കുവാങ്ങുന്നവന്റെ കയ്യിൽനിന്നു വിൽക്കുന്നവന്റെ കയ്യിലേയ്ക്കും അയാളിൽ നിന്നു മറ്റൊരു ചരക്കുടമസ്ഥന്റെ കയ്യിലേക്കും പണം സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പണം കൊണ്ട് ക്ഷണികവും താൽക്കാലികവുമായ ഒരുപയോഗം മാത്രമേ ഓരോരുത്തനുമുള്ളു. അതുകൊണ്ട്, പൂർണ്ണവും യഥാർത്ഥവുമായ പണത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയായ മറ്റ വല്ലതും — ടോക്കൺ നാണ്യങ്ങളോ കടലാസ്സുനോട്ടുകളോ — ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. ഒരുറുപ്പികയുടെ, വസ്ത്രം വിറ്റ് ഒരുറുപ്പികയുടെ പുസ്തകം വാങ്ങാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരാൾ തന്റെ വസ്ത്രത്തിനു പകരം ഒരുറുപ്പിക വിലപിടിച്ച പുസ്തകം കിട്ടുന്നുണ്ടോ എന്നു മാത്രമേ നോക്കുന്നുള്ളു. അൽപസമയത്തേക്ക് അയാളുടെ കയ്യിൽ പെട്ടുപോകുന്ന മധ്യവർത്തിയായ പണം മുഴുവൻവിലയുള്ള യഥാർത്ഥനാണ്യമായാലും പൂർണ്ണവിലയില്ലാത്ത ടോക്കൻനാണ്യമായാലും അയാൾക്കൊരുപോലെയാണ്.

കച്ചവടത്തിന്റെ വളർച്ചയോടൊപ്പം പണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വർദ്ധിച്ചു. അതോടൊപ്പം പണത്തിലടങ്ങിയ ലോഹത്തിന് എന്തുവിലയാണ് എന്ന പ്രശ്നം അപ്രധാനമായിത്തീർന്നു. കൈമാറ്റത്തിന്റെ മധ്യവർത്തിയായി പണം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടോ എന്നുമാത്രം നോക്കിയാൽ മതിയെന്നായി. കൈമാറ്റത്തിന്റെ മധ്യവർത്തിയായി എന്തുപയോഗിക്കുന്നുവോ അതാണ് പണം എന്നു വന്നു. നാണ്യത്തിന് തേച്ചിൽ പറ്റിയിട്ടാവാം. അല്ലെങ്കിൽ നാണ്യത്തിന്റെ ലോഹവില മുഖവിലയേക്കാൾ എത്രയോ കുറവായിരിക്കാം. എന്നുവെച്ചാൽ, ലോഹമെന്ന നിലയ്ക്ക് അതിനുള്ള വില അതിന്മേലച്ചടിച്ച മുഖവിലയേക്കാൾ എത്രയോ കുറവായിരിക്കാം. എന്നാലും മുഖവിലയനുസരിച്ചുതന്നെ അതു സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതുപോലെത്തന്നെയാണ് നോട്ടുകളുടെ കാര്യവും. നാണ്യങ്ങൾ അടച്ചുകൊള്ളാമെന്ന ഒരു വാഗ്ദാനം മാത്രമാണ് നോട്ട്. എന്നിട്ടും ആ വാഗ്ദാനപത്രം യഥാർത്ഥമായ നാണ്യമെന്നപോലെ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. നോട്ടുകൊടുത്താൽ അതിന്റെ മുഖവിലയിൽ കാണിക്കുന്ന വിലയ്ക്കുള്ളത്ര ചരക്കുകൾ കിട്ടുമെന്നുറപ്പുള്ളതുകൊണ്ട് ആളുകൾ അത് സ്വീകരിക്കാൻ മടിക്കുന്നില്ല. നോട്ടുകൾ തന്നെ വേണമെന്നില്ല; ചെക്കുകളായാലും മതി. പണം ബാങ്കിൽ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാൾ ഇന്ന ആൾക്ക് ഇന്ന സംഖ്യ കൊടുക്കണമെന്ന് തന്റെ ബാങ്കിനോടാവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു രേഖയാണ് ചെക്ക്. വ്യവസായം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്ന രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം നാണ്യങ്ങൾ ചില്ലറ അടവുകൾക്കു മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളു. വലിയ അടവുകൾക്കെല്ലാം നോട്ടുകളും ചെക്കുകളുമാണുപയോഗിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ കൊള്ളക്കൊടുക്കകളുടെ വളർച്ചയുടെ ഫലമായി നാണ്യങ്ങൾക്കുള്ളതിനേക്കാളധികം പ്രാധാന്യം നോട്ടുകൾക്കാണെന്നു വരുന്നു. ഒടുവിൽ, നോട്ടുകൾ നാണ്യങ്ങളുടെ പ്രതിനിധിയാണെന്ന വസ്തുതപോലും വിസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. പണം മറ്റുചരക്കുകളുടെ വിലയുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത ഒരു സ്വതന്ത്രശക്തിയാണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങുന്നു.

പക്ഷേ, ഈ ടോക്കൻ നാണ്യങ്ങളും കടലാസ്സുനോട്ടുകളും യഥാർത്ഥമായ പണത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത് എന്നു മറക്കാൻ പാടില്ല. ലിയോൺടിവ് എന്ന ധനശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറയുന്നു: ‘സൂര്യനിൽ നിന്ന് പ്രതിഫലിച്ചുകിട്ടിയ വെളിച്ചം കൊണ്ട് ചന്ദ്രൻ പ്രകാശിക്കുന്നതുപോലെയാണ് അവ (നോട്ടുകൾ) യഥാർത്ഥപണമായ സ്വർണ്ണത്തിന്റെ വിലയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നത്.’ യഥാർത്ഥമായ പണം കൊടുത്താൽ കിട്ടുന്നത്ര ചരക്കുകൾ ടോക്കൻ നാണ്യങ്ങളോ നോട്ടുകളോ കൊടുത്താലും കിട്ടുമെന്നുറപ്പുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ജനങ്ങൾ അവയെ സ്വീകരിക്കുന്നത്. നാണ്യവ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനമായ യഥാർത്ഥപണത്തിന് തകരാറുപറ്റിയാൽ ടോക്കൺനാണ്യങ്ങളും താനേ തകർന്നുപോകുന്നതുകാണാം.

5 പണവും ചരക്കുകളുടെ വിലയും:

പണം മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും വിലകളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. വിലകളെ അളക്കുവാനുള്ള ഈ കഴിവു സ്വർണ്ണത്തിന്റെയോ വെള്ളിയുടെയോ സഹജമായ ഗുണമാണോ? അല്ല. നേരെമറിച്ച്, എല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും വിലകളെ അളക്കാനുള്ള പൊതുഉപകരണമായിത്തീരുമ്പോളാണ് സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും പണമായിത്തീരുന്നത്.

ചരക്കിന്റെ വില അതുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ സാമൂഹ്യാധ്വാനത്തിന്റെ യൂണിറ്റുകളായിട്ടല്ല — എന്നുവച്ചാൽ, ഇത്ര മണിക്കൂർ, ഇത്ര മിനിട്ട് എന്ന സമയക്കണക്കിലല്ല — പണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. 20 വാര തുണി ഒരൗൺസ് സ്വർണ്ണത്തിനു (അല്ലെങ്കിൽ ഒരൗൺസ് സ്വർണ്ണമടങ്ങിയ നാണയങ്ങൾക്ക്) സമമാണ് എന്നിരിക്കട്ടെ. ഇവിടെ തുണിയുടെ വില പണത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി അളക്കപ്പെടുന്നു. ചരക്കുകളുടെ വിലകളെ അളക്കുവാനുള്ള ഒരുപകരണമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് പണം ഇവിടെ നിലകൊള്ളുന്നത്.

20 വാര തുണി ഒരൗൺസ് സ്വർണ്ണത്തിന് സമമാണ് എന്നുപറഞ്ഞാൽ, വാസ്തവത്തിൽ 20 വാര തുണിയുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ ശരാശരി സാമൂഹ്യാധ്വാനവും ഒരൗൺസ് സ്വർണ്ണമുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ ശരാശരി സാമൂഹ്യാധ്വാനവും സമമാണ് എന്നർത്ഥമത്രെ. അപ്പോൾ ചരക്കുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ സാമൂഹ്യാധ്വാനത്തിന്റെ തുകയിൽ മാറ്റമുണ്ടായാൽ പണത്തിന്റെ തുകയിലും മാറ്റമുണ്ടാകും. സ്വർണ്ണം കുഴിച്ചെടുക്കുന്നതിനുള്ള ടെക്ക്നിക്ക് പരിഷ്ക്കരിക്കുമ്പോൾ ചരക്കുകളുടെ ആപേക്ഷിക വില (സ്വർണ്ണക്കണക്കിലുള്ള വില, അല്ലെങ്കിൽ മാർക്കറ്റുവില) വർദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണവും ഇതുതന്നെ. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ അമേരിക്കയിൽ നിന്നു കൂടുതൽ എളുപ്പത്തിലും ധാരാളമായും സ്വർണ്ണം കുഴിച്ചെടുക്കാൻ സാധിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടായ 'മാർക്കറ്റുവിലകളുടെ വിപ്ലവം' ഇതിനു നല്ലൊരുദാഹരണമാണ്.

ഈ മാറ്റമെന്തായാലും ഒരു നിശ്ചിത അളവിലുള്ള ചരക്കിന്റെ വില ഒരു നിശ്ചിത അളവിലുള്ള പണത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുമെന്നു തീർച്ചയാണല്ലോ. വ്യത്യസ്ത ചരക്കുകൾ വ്യത്യസ്ത അളവിലുള്ള സ്വർണ്ണത്തിന് സമമായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് പണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ വ്യത്യസ്ത ചരക്കുകളെ പരസ്പരം താരതമ്യപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. ഏതു ചരക്കിന്റെയും വിലയും പണത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി അളക്കാവുന്നതാണ്.

6 എത്ര പണം?

സമൂഹത്തിലെ കൊള്ളക്കൊടുക്കകൾക്ക് ആകെ എത്ര പണം ആവശ്യമാണെന്ന കണക്കാക്കാൻ കഴിയുമോ?

സമുദായത്തിനാവശ്യമായ പണത്തിന്റെ തുക ഒട്ടാകെയുള്ള ചരക്കുകളുടെ വിലയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. കൊള്ളക്കൊടുക്കകൾക്ക് എന്തെല്ലാം ചരക്കുകൾ വരുന്നുണ്ടെന്നും അവയിലോരോന്നിന്റെയും വിലയെന്തെന്നും മനസ്സിലായാൽ ഒട്ടാകെയുള്ള വിലകളുടെ തുകയെന്തെന്ന് കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്. മാർക്കറ്റിൽ ആയിരം ഉറുപ്പിക വിലയുള്ള ചരക്കുകൾ വിൽപ്പനയ്ക്ക് വന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് വിചാരിക്കുക. അവയുടെ കൊള്ളക്കൊടുക്കയ്ക്ക് 1000 ക.യുടെ ആവശ്യമുണ്ടോ? ഇല്ല. കാരണം, ഒരേ ഉറുപ്പിക തന്നെ ഒന്നിലധികം ചരക്കുകളുടെ മധ്യവർത്തിയായെന്ന വരും. ധാന്യത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഒരുറുപ്പികയ്ക്ക് ധാന്യം വിൽക്കുന്നു. ആ ഉറുപ്പികകൊണ്ട് അയാളൊരു തുണി വാങ്ങുന്നു. തുണി വിറ്റുകിട്ടിയ ഉറുപ്പിക കൊണ്ട് വസ്ത്ര വ്യാപാരി പുസ്തകം വാങ്ങുന്നു. പുസ്തകവ്യാപാരി അതേ ഉറുപ്പിക കൊടുത്ത് കടലാസു വാങ്ങുന്നു. ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ ഒരേ ഉറുപ്പിക തന്നെ നാല് കൊള്ളക്കൊടുക്കകളുടെ മധ്യവർത്തിയായിത്തീർന്നു. ഒരുറുപ്പിക ദിവസത്തിൽ ശരാശരി 4 കൊള്ളക്കൊടുക്കകൾക്കുപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ 1000 ക. വിലപിടിച്ച ചരക്കുകളുടെ കൈമാറ്റത്തിന് 1000 ക.യുടെ നാലിലൊരുഭാഗം (250 ക.) മാത്രം മതിയാവും. പണത്തിന്റെ സഞ്ചാരത്തിന്റെ വേഗം കൂടുംതോറും അതിനു കൂടുതൽ കൂടുതൽ ചരക്കുകളുടെ കൈമാറ്റത്തെ സഹായിക്കാൻ സാധിക്കും. നേരെമറിച്ച് ഉറുപ്പികയുടെ ഗതിവേഗം കുറവാണെങ്കിൽ കൊള്ളക്കൊടുക്കകൾക്ക് കൂടുതൽ ഉറുപ്പികയാവശ്യമായി വരും.

എന്നാൽ, ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. ഇക്കാലത്ത് പലരും ചരക്കുകൾ റൊക്കം പണത്തിനല്ല, കടത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് വിറ്റഴിക്കാറുള്ളത്. കടമായി കൊടുക്കുന്ന ചരക്കിന്റെ കൊള്ളക്കൊടുക്കയ്ക്ക് തൽക്കാലം പണത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. പക്ഷേ, നിശ്ചിതമായ അവധി അവസാനിച്ചാൽ കടംമടക്കിക്കൊടുക്കാൻ വേണ്ടി പണം ആവശ്യമായിവരും.

അപ്പോൾ സമുദായത്തിന് ആകെ വേണ്ടിവരുന്ന പണത്തിന്റെ തുക ചരക്കുകളുടെ ഒട്ടാകെയുള്ള വിലകളെയും പണത്തിന്റെ ഗതിവേഗത്തെയും മാത്രമല്ല ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചരക്കുകളുടെ ഒട്ടാകെയുള്ള വിലയിൽ നിന്നു കടമായി കൊടുക്കുന്ന ചരക്കുകളുടെ വില കിഴിക്കുകയും അവധിയവസാനിച്ച മടക്കിക്കൊടുക്കാറായ പണത്തിന്റെ തുക കൂട്ടുകയും വേണം. ചിലപ്പോൾ കൈമാറ്റത്തിനിടയിൽ ചരക്കുകളുടെ വില തട്ടിത്തീർന്നെന്നു വരാം. എ. എന്ന ആൾ ബി.യിൽ നിന്നും ബി എന്ന ആൾ എ.യുടെ പക്കൽ നിന്നും നൂറുറുപ്പിക വീതം വില പിടിച്ച ചരക്കുകൾ വാങ്ങുകയാണെങ്കിൽ പണത്തിന്റെ സഹായം കൂടാതെ കഴിക്കാവുന്നതാണ്.

പണത്തിന്റെ തുക കണക്കാക്കുമ്പോൾ മാർക്കറ്റിൽ വിൽപ്പനയ്ക്കുവരുന്ന ചരക്കുകളുടെ വിലകൾ മാത്രം എടുത്താൽ പോരാ. പണത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി നടക്കുന്ന എല്ലാത്തരം ഇടപാടുകളേയും കണക്കാക്കണം. ഇടപാടുകൾ വർദ്ധിക്കുക എന്നുവച്ചാൽ പണത്തിന്റെ ഡിമാൻഡ് വർദ്ധിക്കുക എന്നർത്ഥമാണ്. ഇടപാടുകൾ കുറയുമ്പോൾ പണത്തിന്റെ ഡിമാൻറ് ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യും. യുദ്ധകാലത്ത് പണത്തിന്റെ പ്രചാരം അസാധാരണമാംവിധം വർദ്ധിച്ചതെന്തുകൊണ്ടെന്ന് ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

7 പണത്തിന്റെ ക്രയശക്തി:

ഡിമാൻറ്, സപ്ലൈ എന്നിവയുടെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾ മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകളെയുമെന്നപോലെ പണത്തേയും ബാധിക്കുന്നതാണ്. ചരക്കിന്റെ സപ്ലൈ ഡിമാൻറിനേക്കാളധികമായാൽ അതിന്റെ (ചരക്കിന്റെ) വിലകുറയുകയും നേരെമറിച്ച്, ഡിമാൻറു കൂടുതലാണെങ്കിൽ വില വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. അതുപോലെത്തന്നെ പണത്തിന്റെ സപ്ലൈ ഡിമാൻറിനെക്കാളധികമായാൽ അതിന്റെ (പണത്തിന്റെ) വില ചുരുങ്ങുകയും സപ്ലൈ കുറഞ്ഞാൽ വില വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. പണത്തിന്റെ മൂല്യത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾ മാർക്കറ്റു വിലകളെ ബാധിക്കാതിരിക്കില്ല. ഇന്ന് ഒരുറുപ്പിക വിലയുള്ള ചരക്കിനു നാളെ രണ്ടുറുപ്പികയോ അരയുറുപ്പികയോ വിലയായെന്നു വരാം. ചരക്കിന്റെ വില വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ ഉറുപ്പികയുടെ ക്രയശക്തി കുറഞ്ഞുവെന്നും നേരെമറിച്ച് ചരക്കിന്റെ വില കുറയുമ്പോൾ ഉറുപ്പികയുടെ ക്രയശക്തി വർദ്ധിച്ചുവെന്നും പറയുന്നു. ഉറുപ്പികയുടെ വില വർദ്ധിക്കുകയെന്നുവച്ചാൽ ചരക്കുകളുടെ വില കുറയുക എന്നർത്ഥമാണ്. കാരണം, വില കൂടിയ ഉറുപ്പികകൊണ്ടു കൂടുതൽ ചരക്കുകൾ വാങ്ങാൻ കഴിയും. പണത്തിന്റെ വില ഇരട്ടിയായെന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ പണത്തിന്റെ രണ്ടു യൂണിറ്റിന് (രണ്ടുറുപ്പികയ്ക്കു) കിട്ടിയിരുന്ന ചരക്കുകൾ ഇപ്പോൾ ഒരു യൂണിറ്റിന് (ഒരുറുപ്പികയ്ക്കു) കിട്ടും. നേരെ മറിച്ച് പണത്തിന്റെ വില പകുതിയായി കുറഞ്ഞാൽ ചരക്കുകളുടെ വില മുമ്പത്തെക്കാൾ ഇരട്ടിയാവുകയാണ് ചെയ്യുക. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, പണത്തിന്റെ ഉൽപാദനസമ്പ്രദായത്തിലോ സപ്ലൈയിലോ മാറ്റമുണ്ടായാൽ മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും മാർക്കറ്റുവിലകളിൽ — വിലകളുടെ പൊതുനിലവാരത്തിൽ — മാറ്റമുണ്ടാകുന്നതാണ്.

ഒരുദാഹരണം: ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞാൽ മടക്കിക്കിട്ടുമെന്ന ഉറപ്പിൻമേൽ നിങ്ങൾ ഇന്ന് ഒരാൾക്ക് നൂററുറുപ്പിക കടം കൊടുക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. നിശ്ചിത അളവിലുള്ള ചരക്കുകളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നുവെന്നതാണല്ലോ പണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം. നൂററുറുപ്പിക കൊടുത്താൽ ഇന്നു നൂറുവാര തുണികിട്ടുമെന്നിരിക്കട്ടെ. ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞുനിങ്ങൾ കടംകൊടുത്ത സംഖ്യ മടക്കിക്കിട്ടുമ്പോൾ അതിന് ഇന്നു കിട്ടുന്നത്ര ചരക്കുകൾ കിട്ടിയില്ലെന്നു വരാം. ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞാൽ നൂററുറുപ്പികയ്ക്കു 50 ഓ 60 ഓ വാര തുണിമാത്രമേ കിട്ടുകയുള്ളുവെന്നു വരാം. അങ്ങനെ വന്നാൽ ഉറുപ്പികയുടെ വില ഇടിഞ്ഞുവെന്നാണ് പറയുക; അതായത്, ചരക്കുകൾ വാങ്ങാൻ ഉറുപ്പികയ്ക്കുള്ള കഴിവ് — ഉറുപ്പികയുടെ ക്രയശക്തി ചുരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

മറ്റൊരുദാഹരണം: ഒരു തൊഴിലാളിക്ക ദിവസത്തിൽ ഒരുറുപ്പിക കൂലി കിട്ടുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. അയാൾക്കും കുടുംബത്തിനും ആവശ്യമായ ഭക്ഷണസാമഗ്രികളും മറ്റും വാങ്ങുവാനാണ് അയാളാ ഉറുപ്പിക വിനിയോഗിക്കുക. ചരക്കുകളുടെ വില വർദ്ധിച്ചാൽ, അല്ലെങ്കിൽ ഉറുപ്പികയുടെ ക്രയശക്തി കുറഞ്ഞാൽ അയാൾക്ക് തന്റെ ഒരു ഉറുപ്പികയ്ക്കു ആദ്യം കിട്ടിയിരുന്നത്ര ചരക്കുകൾ കിട്ടുകയില്ല. പണക്കണക്കിലുള്ള കൂലി ഇപ്പോഴും ഒരുറുപ്പികതന്നെ. എന്നാൽ, അയാളുടെ യഥാർത്ഥകൂലി — അയാൾക്കു കിട്ടുന്ന ചരക്കുകളുടെ തുക — കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

വിലകൾ ഒരു നിശ്ചിതഅളവിലുള്ള ചരക്കുകളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന പണത്തിന്റെ തോതും കുറയുന്നതാണ്. എന്നുവച്ചാൽ, ഒരു നിശ്ചിത അളവിലുള്ള പണം കൊണ്ട് കൂടുതൽ ചരക്കുകൾ വാങ്ങാൻ കഴിയും. ചരക്കുകളുടെ ഉല്പാദനം ഇരട്ടിയായെന്നും പക്ഷേ, അവയുടെ മാർക്കറ്റുവില 25 ശതമാനം കുറഞ്ഞുവെന്നും വിചാരിക്കുക. യഥാർത്ഥമായ സ്വത്തുക്കൾ ഇവിടെ ഇരട്ടിയായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പണക്കണക്കിലുള്ള ആദായം മുമ്പത്തേക്കാൾ ഒന്നര ഇരട്ടി മാത്രമേ വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളു. ഇങ്ങനെ ഉല്പാദനത്തിലും ഡിമാൻറ്, സപ്ലൈ എന്നിവയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളനുസരിച്ച് പണത്തിന്റെ ക്രയശക്തിയിലും മാറ്റങ്ങളുണ്ടാകുന്നതാണ്.

8 വിലയുടെ കയറ്റമിറക്കങ്ങൾ:

ചരക്കിന്റെ വിലയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾക്കു രണ്ടു കാരണങ്ങളുണ്ടാവാം; ഒന്നുകിൽ, ചരക്കിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ; അല്ലെങ്കിൽ, പണത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ.

സാങ്കേതികമായ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ പുതിയ സപ്ലൈകളും ഉല്പാദനച്ചെലവുകളേയും അതുവഴി ചരക്കുകളുടെ വിലകളേയും കുറയ്ക്കുന്നതാണ്. നേരെമറിച്ച് പ്രകൃതികോപങ്ങൾ, യുദ്ധങ്ങൾ മുതലായവ പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുകയും അങ്ങനെ വിലകളെ ഉയർത്തുകയും ചെയ്യും.

ഉല്പാദനത്തിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ഉപയോഗത്തിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളും വിലകളെ ബാധിയ്ക്കുന്നതാണ്. ആളുകൾ കൂടുതൽ ചരക്കുകൾ വാങ്ങാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവയുടെ വില വർദ്ധിക്കും. മറിച്ച്, സാമ്പത്തിക കുഴപ്പം, തൊഴിലില്ലായ്മ മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ ജനങ്ങൾക്ക് ചരക്കുകൾ വാങ്ങാനുള്ള കെല്പു കുറഞ്ഞാൽ വിലയിടിയുകയും ചെയ്യും.

വിലകളെ ബാധിക്കുന്ന മറ്റൊരു സംഗതി സൂക്ഷിപ്പി (Sarving)ലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളാണ്. സൂക്ഷിപ്പിന്റെ തോത് വർദ്ധിക്കുകയും ചെലവിടുന്നതിന്റെ തോതു ചുരുക്കുകയും ചെയ്താൽ ഉപഭോഗസാമഗ്രികളുടെ വില കുറയും. കാരണം, പണത്തിന്റെ സൂക്ഷിപ്പു വർദ്ധിക്കുക എന്നുവച്ചാൽ ചരക്കുകളുടെ ഡിമാൻറ് കുറയുക എന്നർത്ഥമാണ്.

വേറൊരു കാരണം ആദായത്തിന്റെ വിതരണത്തിലുണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസമാണ്. നാട്ടുകാരുടെ കയ്യിൽ കൂടുതൽ പണമുണ്ടായാൽ ചരക്കുകളുടെ ഡിമാൻറ് വർദ്ധിക്കുകയും അങ്ങനെ വില കയറുകയും ചെയ്യും.

വില്പനകളെയും വിലകളെയും ഉല്പാദനത്തേയും നിയന്ത്രിക്കുന്ന കുത്തകസമ്പ്രദായവും വിലകളെ ബാധിക്കുന്നതാണ്. മാർക്കറ്റിൽ മറ്റാരും മത്സരിക്കാനില്ലാത്തതുകൊണ്ട് കുത്തകമുതലാളിക്കു തന്റെ ചരക്കുകളുടെ വിലകയറ്റാൻ കഴിയും. ഉല്പാദനത്തെ വെട്ടിച്ചുരുക്കി ചരക്കുകളുടെ സപ്ലൈ കൃത്രിമമായി കുറയ്ക്കുവാനും അങ്ങനെ വില വർദ്ധിപ്പിക്കാനും അയാൾക്ക് സാധിക്കും.

പണത്തിൽ മാറ്റമില്ലാതിരിക്കെ, ചരക്കുണ്ടാക്കാനുള്ള ടെക്നിക്ക് പരിഷ്ക്കരിക്കുകയോ (മുമ്പത്തേക്കാൾ കുറഞ്ഞ പ്രയത്നംകൊണ്ട് ചരക്കുണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുകയോ) അല്ലെങ്കിൽ ചരക്കിന്റെ സപ്ലൈ ഡിമാൻറിനേക്കാളധികമാവുകയോ ചെയ്താൽ വില കുറയുന്നതാണ്. ഡിമാൻറ് സപ്ലൈയേക്കാൾ കവിഞ്ഞാൽ വില കയറുകയും ചെയ്യും.

വിലകളിൽ മാറ്റമില്ലാതിരിക്കണമെങ്കിൽ ചരക്കുകളുടെ ഉൽപ്പാദനസമ്പ്രദായത്തിലും ഡിമാൻറ്, സപ്ലൈ എന്നിവയിലും മാറ്റമില്ലാതിരുന്നാൽ മാത്രം പോരാ; പണത്തിന്റെ ഡിമാൻറിലും സപ്ലൈയിലും മാറ്റമില്ലാതിരിക്കുകകൂടി വേണം. ചരക്കിൽ മാറ്റമില്ലാതിരിക്കെ, പണത്തിന്റെ സപ്ലൈ വർദ്ധിച്ചാൽ ചരക്കിന്റെ വില വർദ്ധിക്കും. കാരണം, കൂടുതൽ വില കൊടുത്തിട്ടെങ്കിലും പരിമിതമായ ചരക്കുകൾ വാങ്ങാൻ ആളുകൾ തയ്യാറാവും. മറിച്ച്, പണത്തിന്റെ സപ്ലൈ കുറയുകയോ ഡിമാൻറു വർദ്ധിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ചരക്കിന്റെ വില ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ പണത്തിന്റെ, ഉല്പാദനസമ്പ്രദായത്തിലോ ഡിമാൻറ്, സപ്ലൈ എന്നിവയിലോ മാറ്റമുണ്ടായാൽ മറ്റെല്ലാ ചരക്കുകളുടെയും മാർക്കറ്റുവിലകളിൽ — വിലകളുടെ പൊതുനിലവാരത്തിൽ — മാറ്റമുണ്ടാകുന്നതാണ്.

ചരക്കുകളുടെ വിലകളെ അളക്കുന്നതു പണംകൊണ്ടാണല്ലോ. ഏതു ചരക്കിന്റെ വിലയും പണക്കണക്കിൽ പറയാൻ കഴിയും. എന്നാൽ, പണത്തിന്റെ വില കണക്കാക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ്? പണത്തിന്റെ വിലയെ അതു പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ചരക്കിന്റെ വിലയിലൂടെ മാത്രമേ കാണാൻ കഴിയൂ. അതുകൊണ്ട് പണത്തിന്റെ വിലയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ കണക്കാക്കണമെങ്കിൽ ചരക്കുകളുടെ വിലകളിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ പരിശോധിക്കണം. പക്ഷേ, ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്: അനേകം ചരക്കുകളുടെ വിലകളെ വെവ്വേറെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന പണത്തിന് അനേകം വിലകളുണ്ടെന്നു കാണാം. ഉദാഹരണത്തിന്, ഒരുറുപ്പിക എത്ര തുണിക്കു സമമാണെന്നും എത്ര അരിക്കു സമമാണെന്നും എത്ര മണ്ണെണ്ണക്ക് സമമാണെന്നും കണക്കാക്കാം. ഇതു പ്രായോഗികമല്ല. അതുകൊണ്ടു സാധാരണമായി പണത്തിന്റെ പൊതുവിലുള്ള വിലയെ മാത്രമേ കണക്കാക്കാറുള്ളൂ. മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, പണത്തിന്റെ ക്രയശക്തിയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെ അളക്കുവാൻ സാധാരണമായി മാർക്കറ്റുവിലകളുടെ പൊതുനിലവാരത്തിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെ അളക്കുകയാണ് പതിവ്.

ഡിമാൻറിൽ മാറ്റമില്ലാതിരിക്കെ പണത്തിന്റെ തുക വർദ്ധിച്ചാൽ അതിന്റെ വില ചുരുങ്ങുമെന്നു മുകളിൽ പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇതിന്റെ അർത്ഥം പണത്തിന്റെ തുകയിലുണ്ടാകുന്ന വർദ്ധനവനുസരിച്ച് വിലകളുടെ പൊതുനിലവാരവും വർദ്ധിക്കുമെന്നാണ്. ഇങ്ങനെ വിലകളുടെ പൊതുനിലവാരവും പണത്തിന്റെ തുകയും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പണവും ചരക്കുകളുടെ പൊതുനിലവാരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം.

1. (ചരക്കുകളുടെ തുകയിലും പണത്തിന്റെ ഗതിവേഗത്തിലും മാറ്റമില്ലാതിരിക്കേ) പണത്തിന്റെ തുക വർദ്ധിച്ചാൽ വിലകളുടെ പൊതുനിലവാരം വർദ്ധിക്കും. നേരെമറിച്ച്, പണത്തിന്റെ തുക കുറഞ്ഞാൽ വിലകളുടെ നിലവാരം താഴുകയും ചെയ്യും.
2. (പണത്തിന്റെ സപ്ലൈയിലും ഗതിവേഗത്തിലും മാറ്റമില്ലാതിരിക്കേ) പണത്തിന്റെ ഡിമാൻറു വർദ്ധിച്ചാൽ — അതായത്, കൊള്ളക്കൊടുക്കകളും ചരക്കുകളുടെ തുകയും വർദ്ധിച്ചാൽ — വിലകളുടെ പൊതുനിലവാരം താഴും. പണത്തിന്റെ ഡിമാൻറ് ചുരുങ്ങിയാൽ — കൊള്ളക്കൊടുക്കകളും ചരക്കുകളുടെ തുകയും കുറഞ്ഞാൽ — വിലകളുടെ നിലവാരം ഉയരുകയും ചെയ്യും.
3. (കൊള്ളക്കൊടുക്കകളുടെയും ചരക്കുകളുടെയും തുകയിലും പണത്തിന്റെ ഗതിവേഗത്തിലും മാറ്റമില്ലാതിരിക്കേ) പണത്തിന്റെ സപ്ലൈ വർദ്ധിച്ചാൽ പണത്തിന്റെ വിലയിടിയും. മറിച്ചു, സപ്ലൈ ചുരുങ്ങിയാൽ പണത്തിന്റെ വില കയറുകയും ചെയ്യും.
4. (കൊള്ളക്കൊടുക്കകളുടെയും ചരക്കുകളുടെയും തുകയിലും പണത്തിന്റെ സപ്ലൈയിലും മാറ്റമില്ലാതിരിക്കേ) പണത്തിന്റെ ഗതിവേഗം വർദ്ധിച്ചാൽ ചരക്കുകളുടെ വിലകളുടെ പൊതുനിലവാരം ഉയരും. നേരെമറിച്ചു, ഗതിവേഗം കുറഞ്ഞാൽ വിലകൾ ഇടിയുകയും ചെയ്യും.

പണത്തിന്റെ സപ്ലൈ, ഡിമാൻറ് എന്നിവയ്ക്കും അതിന്റെ വിലയ്ക്കും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടെന്നു കാണിക്കാൻ മാത്രമാണ് ഇത്രയും വിവരിച്ചത്. കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ആ ബന്ധത്തെ കണക്കുകൾകൊണ്ട് ശരിക്ക് അളന്നു കണക്കാക്കുക എളുപ്പമുള്ള പണിയാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോകരുത്. വാസ്തവത്തിൽ, വിലകളുടെ നിലവാരവും പണവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെ മൊത്തത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു വ്യക്തമാക്കുക മാത്രമേ ഈ വിവരണം ചെയ്യുന്നുള്ളൂ.

9 സൂചകസംഖ്യ:

വിലകളുടെ പൊതുനിലവാരത്തെ അളക്കുവാനുള്ള ഒരു പകരണമാണ് സൂചകസംഖ്യ (Index number). രണ്ടു വ്യത്യസ്തതീയ്യതികൾക്കിടയിൽ ഒരു ചരക്കിന്റെ വില — ശരിക്കുപറയുകയാണെങ്കിൽ ഏതാനും ചരക്കുകളുടെ കൂട്ടായ വില — എത്രകണ്ടു മാറിയിരിക്കുന്നു എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയാണ് അത് ചെയ്യുന്നത്. ഏതെങ്കിലുമൊരു കൊല്ലത്തിലെ വിലകളെ മറ്റേതെങ്കിലുമൊരു കൊല്ലത്തിലെ വിലകളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുവാനും അങ്ങനെ ആ രണ്ടു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമിടയിൽ പണത്തിന്റെ ക്രയശക്തിയിലുണ്ടായ മാറ്റമെന്തെന്നു കണക്കാക്കുവാനും സൂചകസംഖ്യകൾ ഉപകരിക്കുന്നു. സൂചകസംഖ്യയിലെ പോയിൻറുകൾ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ പണത്തിന്റെ വില കുറയുകയും നേരെ മറിച്ച പോയിൻറു കുറയുമ്പോൾ പണത്തിന്റെ വില വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

തൊഴിലാളികൾ, അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും ജനവിഭാഗങ്ങൾ, സാധാരണമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന 40 ഓ 50 ഓ ചരക്കുകളുടെ വിലകൾ ഏതു തരത്തിലാണ് മാറുന്നതെന്ന് കണക്കാക്കിയാൽ മാർക്കറ്റുവിലകളുടെ പൊതുനിലവാരത്തിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ഏതെങ്കിലുമൊരു കൊല്ലത്തെ അടിസ്ഥാന വർഷമായി തെരഞ്ഞെടുത്ത് ആ കൊല്ലത്തിലെ വിലകളും മറ്റേതെങ്കിലുമൊരു കൊല്ലത്തിലെ വിലകളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കാണാവുന്നതാണ്. ഉദാഹരണത്തിന്, ഏതെങ്കിലുമൊരു കൊല്ലത്തിലെ വിലകളെ 1914 ലെ വിലകളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തണമെന്നു വിചാരിക്കുക. 1914-ൽ അരി മന്നിന് 5 ക യും എണ്ണ മന്നിന് 20 ക.യും തുണി വാരയ്ക്ക് 4 ണ.യും വിറകു തന്നിന് 10 ക.യും ആണെന്നിരിക്കട്ടെ. (ഉദാഹരണം മാത്രമായതുകൊണ്ട് 40 ഓ 50 ഓ ചരക്കുകൾക്കു പകരം നാല് ചരക്കുകൾ മാത്രമേ എടുത്തിട്ടുള്ളു.) 1940-ൽ അരിയുടെ വില ഏഴര ക.യും എണ്ണയുടെ വില 15 ക.യും വസ്ത്രത്തിന്റെ വില വാരയ്ക്ക് 5 ണ.യും ആയിത്തീർന്നുവെന്നും വിറകിന്റെ വിലയിൽ മാറ്റമുണ്ടായില്ലെന്നും കരുതുക. ഇവിടെ അരിയുടെ വില 50 ശതമാനവും വസ്ത്രത്തിന്റെ വില 25 ശതമാനവും വർദ്ധിച്ചു. എണ്ണയുടെ വില 25 ശതമാനം കുറഞ്ഞു. വിറകിന്റെ വിലയിൽ മാത്രം മാറ്റമുണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ കണക്കുകളിൽ നിന്നു വിലകളുടെ പൊതുനിലവാരം മനസ്സിലാക്കാനുപകരിക്കുന്ന സൂചകസംഖ്യകൾ തയ്യാറാക്കാവുന്നതാണ്. താഴെക്കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പട്ടിക നോക്കുക.

	1914		1940	
ചരക്കുകൾ	വില	പഴയ സൂചക സംഖ്യ	വില	പുതിയ സൂചക സംഖ്യ
അരി	5 ക.മന്ന്	100	7.5 ക.മന്ന്	$\frac{100 \times 15}{5 \times 2} = 150$
എണ്ണ	20 ക.മന്ന്	100	15 ക.മന്ന്	$\frac{100 \times 15}{20} = 75$
തുണി	4 ണ. വാര	100	5 ണ. വാര	$\frac{100 \times 5}{4} = 125$
വിറക്	10 ക. തൻ	100	10 ക.തൻ	$\frac{100 \times 10}{10} = 1500$
സൂചക സംഖ്യ	$\frac{400}{4} = 100$		$\frac{450}{4} = 112.5$	

നാലു ചരക്കുകളുടെയും വിലകളെ ഒന്നായെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ 1914-ൽ 400 ആയിരുന്നത്, 1940-ൽ 450 ആയി എന്നു കാണാം. അപ്പോൾ ഒരു ചരക്കിന്റെ വില ശരാശരി 12.5 ശതമാനം വർദ്ധിച്ചു. വിലകളുടെ പൊതുനിലവാരം അടിസ്ഥാനവർഷമായ 1914-ൽ 100 ആയിരുന്നു. 1940-ൽ 112.5 ആയി. അതായത് 12.5 പോയിൻറുകൾ അധികമായി. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, 1940-ൽ പണത്തിന്റെ ക്രയശക്തി 1914-ൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ 12.5 ശതമാനം കുറഞ്ഞു. എന്നുവച്ചാൽ 1914-ൽ 100 ക. വിലയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചരക്കിന് 1940-ൽ 112.5 ക. കൊടുക്കണമെന്നായി. സൂചകസംഖ്യയിലെ പോയിൻറുകളുടെ വർദ്ധനവനുസരിച്ച് തൊഴിലാളികളുടെ കൂലി (പണക്കണക്കിലുള്ള കൂലി) വർദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ യഥാർത്ഥ കൂലി (അതായത് ചരക്കുകണക്കിലുള്ള കൂലി) കുറയുമെന്നാണ് ധരിക്കേണ്ടത്.

ഒരു നിശ്ചിതകാലത്തിനുള്ളിൽ തൊഴിലാളിയുടെ കൂലി 20 ക.യിൽ നിന്ന് 24 ക.യായി വർദ്ധിച്ചുവെന്നും അതേസമയത്ത് സൂചകസംഖ്യ 100-ൽ നിന്നും 20 പോയിൻറുകൾ വർദ്ധിച്ച് 120 ആയിത്തീർന്നുവെന്നും വിചാരിക്കുക. ഇവിടെ തൊഴിലാളിയുടെ പണക്കണക്കിലുള്ള കൂലി 4 ക. അല്ലെങ്കിൽ 20 ശതമാനം വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ തോതനുസരിച്ചുതന്നെ സൂചകസംഖ്യയിലെ പോയിൻറുകളും വർദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് യഥാർത്ഥമായ കൂലി ചരക്കുകണക്കിലുള്ള കൂലി ഒട്ടും അധികമായിട്ടില്ല. സൂചകസംഖ്യകളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ഓരോ ചരക്കിന്റെയും യഥാർത്ഥ വിലയിടിവോ വിലവർദ്ധനയോ പ്രത്യേകമായി കണക്കാക്കാൻ കഴിയില്ല. ചരക്കുകളുടെ വിലകളുടെ പൊതുനിലവാരത്തിലുള്ള മാറ്റം — ശരാശരി മാറ്റം മാത്രമേ — കണക്കാക്കാൻ കഴിയൂ. അതിനാൽ, പണത്തിന്റെ ക്രയശക്തിയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെ പൊതുവിൽ അളക്കാൻ മാത്രമേ സൂചകസംഖ്യകൾ പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളൂ.

സൂചകസംഖ്യകൾ തയ്യാറാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ചില ബുദ്ധിമുട്ടുകളുണ്ട്. ഒരേ ചരക്കിനു വ്യത്യസ്ത ജനവിഭാഗങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമായ പ്രാധാന്യമാണ് കൽപിക്കുക. തൊഴിലാളികൾ സുഖഭോഗമെന്നു കരുതുന്നതു മുതലാളികൾക്ക് ജീവിതാവശ്യമായെന്നു വരാം. പിന്നെ ഒരേ ചരക്കുതന്നെ വ്യത്യസ്ത ജനവിഭാഗങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത അളവിലാണ് ഉപയോഗിക്കുക. ചിലർ അരിയാണ് കൂടുതലിഷ്ടപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ മറ്റുചിലർ മധുരപലഹാരമാണിഷ്ടപ്പെടുക. പോരെങ്കിൽ, ഒരേ ജനവിഭാഗംതന്നെ (ഉദാ: തൊഴിലാളികൾ) പല ചരക്കുകളും വ്യത്യസ്തകാലങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത അളവിലാണ് ഉപയോഗിക്കുക.

10 കനംകൂടിയ സൂചകസംഖ്യകൾ:

ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുകളെ ഏറെക്കുറെ പരിഹരിക്കാൻ വേണ്ടി ചില സ്ഥിതിവിവരകണക്കുകാർ (Satisfactions) സൂചകസംഖ്യകൾ തയ്യാറാക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകാറുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്, തൊഴിലാളികൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന അരിയുടെ തോത് പഞ്ചസാരയുടേതിനേക്കാൾ നാലിരട്ടിയും വസ്ത്രത്തിൻറേതിനേക്കാൾ രണ്ടിരട്ടിയും ആണെന്നു കരുതുക. എന്നാൽ സൂചക സംഖ്യകൾ അരിക്കു 400 ഉം വസ്ത്രത്തിനു 200 ഉം പഞ്ചസാരയ്ക്ക് 100 ഉം ആയിരിക്കും. ഇതിനു സൂചകസംഖ്യകൾക്കു 'കനംവയ്ക്കൽ' (Weighting) എന്നുപറയുന്നു. നമ്മുടെ ആദ്യത്തെ ഉദാഹരണത്തിൽ അരി, വസ്ത്രം, എണ്ണ, വിറക് എന്നീ ചരക്കുകൾ ക്രമപ്രകാരം 5, 4, 2, 1 എന്ന തോതിലാണ് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ അവയുടെ സൂചകസംഖ്യകൾ ക്രമപ്രകാരം 500, 400, 200, 100 എന്ന തോതിൽ കണക്കാക്കുന്നതായിരിക്കും.

നോക്കുക:

ചരക്ക്	1914 ലെ സൂചകസംഖ്യ	1940ലെ സൂചക സംഖ്യ
അരി	100 × 5 = 500	150 × 5 = 750
എണ്ണ	100 × 2 = 200	75 × 2 = 150
വസ്ത്രം	100 × 4 = 400	125 × 4 = 500
വിറക്	100 × 1 = 100	100 × 1 = 150
ആകെ	1200	1500
ശരാശരി	1200/12 = 100	1500/12 = 125

1940-ൽ കനംകൂട്ടാതെയുള്ള സൂചകസംഖ്യ112.5 ആണ്. കനംകൂട്ടിയ സൂചകസംഖ്യയാകട്ടെ, 125 ആയിത്തീരുന്നു. അതായത്, ഉറുപ്പികയുടെ ക്രയശക്തി 1940-ൽ 1914-ൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ 25 ശതമാനം കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

11 ഇന്ത്യയിലെ സൂചകസംഖ്യകൾ:

ഇന്ത്യയിലെ മൊത്തവിലകളുടെ (Wholesale Prices) മാറ്റങ്ങളെ അളക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന നാലു വിഭിന്ന സൂചകസംഖ്യകളുണ്ട്. ഏറ്റവും പഴയത് കോമേഴ്സ്യൽ ഇൻറലിജൻസ് ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറുകൾ തയ്യാറാക്കിയതാണ്. അതിൽ കയറ്റമതി ചെയ്യപ്പെടുന്ന 28 ചരക്കുകളും ഇറക്കുമതിചെയ്യപ്പെടുന്ന 11 ചരക്കുകളും (ആകെ 39 ചരക്കുകൾ) അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. 'കനം വെപ്പിക്കാതെ' ക്രിസ്തുഃബ്ദം 1878നെ അടിസ്ഥാന വർഷമാക്കിയിട്ടാണ് (അതായത് 1878-ൽ 100 എന്ന തോതിൽ) ഇതു തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ളത്. മറ്റു മൂന്നെണ്ണം ബോംബേ (40 ചരക്കുകൾ), കറാച്ചി (23 ചരക്കുകൾ), കൽക്കത്ത (72 ചരക്കുകൾ) എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ തയ്യാറാക്കപ്പെടുന്നവയാണ്. ഈ നാലു സൂചകസംഖ്യകളും മാസംതോറും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താറുണ്ട്.

മറ്റൊരുതരത്തിലുള്ള സൂചകസംഖ്യകളുണ്ട്. ജീവിതത്തോതിനെ കുറക്കുന്ന സൂചകസംഖ്യകൾ (Cost of Living Index Number) എന്ന പേരിലാണ് അവയറിയപ്പെടുന്നത്. ഏതാണ്ട് ഒരു ഡസൻ കേന്ദ്രങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതച്ചെലവുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് അവ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അവയും ചുരുങ്ങിയത് മാസത്തിലൊരിക്കൽ പ്രസിദ്ധംചെയ്യപ്പെടാറുണ്ട്.

സൂചകസംഖ്യകളുടെ ഉപയോഗം പരിമിതമാണെന്ന കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബോംബേയിലെ തൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതച്ചെലവിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ നോക്കി കോഴിക്കോട്ടെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ കയ്യിലുള്ള പണത്തിന്റെ വില നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിയില്ല. അതിനാൽ, സൂചകസംഖ്യകൾ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ സ്ഥലകാലാതിർത്തികൾ, ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതകൾ, ചരക്കുകളുടെ വ്യത്യസ്തതകൾ മുതലായവ പരിഗണിക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്.

ഏതായാലും പണത്തിന്റെ വില ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥലത്ത്, ഒരു പ്രത്യേക ജനവിഭാഗത്തിന്റെ ജീവിതച്ചെലവുകളെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നുവെന്ന് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന സൂചകസംഖ്യകൾക്ക് — അവയ്ക്കെന്തൊക്കെത്തന്നെ ന്യൂനതകളുണ്ടായിരുന്നാലും — ഉപയോഗവും പ്രചാരവുമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതിരിക്കാൻ തരമില്ല. മാത്രമല്ല, തൊഴിലാളികൾ കരുതിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ സൂചകസംഖ്യകളെ ഒരു ചൂഷണോപകരണമായുപയോഗിക്കുവാൻ മുതലാളികൾ ശ്രമിക്കുമെന്നുകൂടി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്. മോറിസ്ഡോവ് എന്ന ധനശാസ്ത്രജ്ഞൻ തന്റെ കൂലി (Wages) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ഈ ഉദാഹരണം ശ്രദ്ധേയമാണ്:

"ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം അവസാനിച്ച ഉടനെ സൂചകസംഖ്യകളെപ്പറ്റി രണ്ടുതരത്തിലുള്ള ആക്ഷേപങ്ങളുണ്ടായി. ജനങ്ങൾ വിലപിടിച്ച വസ്തുക്കളുപേക്ഷിച്ചു വിലകുറഞ്ഞ സാധനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നും അതിനാൽ ജീവിതതോതിനേക്കുറിക്കുന്ന ഔദ്യോഗികസൂചക സംഖ്യകൾ ചരക്കുകളുടെ വിലവർദ്ധനവിനെ അതിശയോക്തിയോടുകൂടിയാണ് ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും പ്രൊഫസർ ബൗലി പറഞ്ഞു. മറുഭാഗത്ത് വിലവർദ്ധനവിനെ കുറച്ചുകാണിക്കുകയാണ് ഔദ്യോഗിക കണക്കുകൾ ചെയ്യുന്നതെന്ന് തൊഴിലാളിയൂണിയനുകളും ആക്ഷേപിച്ചു. വാങ്ങുന്ന സാധനങ്ങളുടെ ഗുണം കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും തുണി മുതലായ ചരക്കുകളുടെ വില വല്ലാതെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ഈ വില വർദ്ധനവിനു വേണ്ടത്ര പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നും യൂണിയനുകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു."

സൂചകസംഖ്യകളെ കരുതലോടെ വേണം ഉപയോഗിക്കാൻ എന്ന് ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കാം.

ഇൻഫ്ളേഷൻ:

പണത്തിന്റെ സപ്ലൈ വർദ്ധിച്ചാൽ ആളുകളുടെ കയ്യിൽ കൂടുതൽ പണമുണ്ടാവാൻ തുടങ്ങും. അതോടുകൂടി ചരക്കുകളുടെ ഡിമാൻറ് വർദ്ധിക്കും. ചരക്കുകളുടെ ഡിമാൻറു വർദ്ധിക്കുന്ന തോതനുസരിച്ച് അവയുടെ സപ്ലൈയും വർദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ വില കയറാൻ തുടങ്ങും.

വിലകളുടെ പൊതുനിലവാരത്തിൽ ഗണ്യമായ വർദ്ധനവുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം പണത്തിന്റെ സപ്ലൈ വർദ്ധിച്ചാൽ 'പണപ്പെരുപ്പം' അല്ലെങ്കിൽ 'ഇൻഫ്ളേഷൻ' (Inflation) ഉണ്ടായി എന്നു പറയുന്നു. നേരെമറിച്ച്, വിലകളുടെ പൊതുനിലവാരത്തിൽ ഗണ്യമായ കുറവുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം പണത്തിന്റെ സപ്ലൈ കുറയുകയാണെങ്കിൽ അതിന് 'സങ്കോചനം' അല്ലെങ്കിൽ 'ഡിഫ്ളേഷൻ' എന്നു പറയുന്നു.

നികുതികൾകൊണ്ടും കടമെടുപ്പുകൾകൊണ്ടും മറ്റുവരവിനങ്ങൾകൊണ്ടും ചെലവുനികത്താൻ കഴിയാതെ വരുന്ന അസാധാരണസന്ദർഭങ്ങളിൽ പണപ്പെരുപ്പത്തെയാണ് ഗവൺമെൻറുകൾ ആശ്രയിക്കാറുള്ളത്. യുദ്ധനടത്തിപ്പിന്റെയും രാജ്യരക്ഷയുടെയും പേരിൽ പണം ധാരാളമായി ചെലവിടുന്നു. അതിനായി കൂടുതൽ കൂടുതൽ നോട്ടുകൾ അടിച്ചിറക്കുന്നു. പണത്തിന്റെ പ്രചാരം പതിന്മടങ്ങ് വർദ്ധിക്കുന്നു. ആളുകളുടെ കയ്യിൽ പണമുണ്ടാവുക എന്നുവച്ചാൽ ചരക്കുകളുടെ ഡിമാൻറ് വർദ്ധിക്കുക എന്നർത്ഥമാണല്ലോ. പക്ഷേ, ഡിമാൻറ് വർദ്ധിക്കുന്ന തോതനുസരിച്ച് ചരക്കുകളുടെ ഉൽപാദനവും സപ്ലൈയും വർദ്ധിക്കുന്നില്ല. പരിമിതമായ ചരക്കുകൾ, കൂടുതൽ പണം — ഈ സ്ഥിതിയിൽ ചരക്കുകളുടെ വില കയറാതിരിക്കുകയില്ല. പണം അധികമധികം അടിച്ചിറക്കുന്തോറും വിലകൾ കൂടിക്കൂടിവരുന്നു. ഇതാണ് 'ഇൻഫ്ളേഷന്റെ' ആരംഭം. ചരക്കുകളുടെ വില വർദ്ധിക്കുന്തോറും ഉൽപ്പാദനച്ചെലവും വർദ്ധിക്കുന്നു. ഉൽപ്പാദനച്ചെലവുകൾ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ വില പിന്നെയും കയറുന്നു.

ആവശ്യമായ ചെലവുകൾക്കു കൂടുതൽ നികുതി ചുമത്തുകയാണ് ഗവൺമെൻറ് ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ ഇൻഫ്ളേഷനുണ്ടാവില്ല. കാരണം ചരക്കുകൾ വാങ്ങാനുപയോഗിക്കുന്ന പണത്തിന്റെ തുകയ്ക്കു മാറ്റമുണ്ടാവില്ല. ജനങ്ങൾ ചെലവുചെയ്യുന്ന പണം ഗവൺമെൻറു ചെലവിടുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ.

ഇപ്പോൾതന്നെ കടമെടുപ്പുകൊണ്ട് ചെലവുകൾ നിർവ്വഹിച്ചാലും ഇൻഫ്ളേഷനുണ്ടാവില്ല. കാരണം ചരക്കുകളുടെ ഡിമാൻറ് വർദ്ധിക്കുന്നില്ല. വാങ്ങാനുള്ള കഴിവു വ്യക്തികളിൽ നിന്ന് ഗവൺമെൻറിലേക്കു പോകുന്നു എന്നു മാത്രമേ വ്യത്യാസമുള്ളൂ.

കൂടുതൽ നോട്ടുകൾ അച്ചടിച്ചുവെന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം ഇൻഫ്ളേഷനുകളുണ്ടായി എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. വ്യവസായവും കച്ചവടവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ ചരക്കുകളുടെ കൈമാറ്റത്തിന് കൂടുതൽ പണമാവശ്യമായിവരും. അത്തരമൊരു സന്ദർഭമാണ് 1936-37 ലുണ്ടായത്. ചരക്കുകളുടെ സപ്ലൈ വർദ്ധിക്കുന്ന തോതനുസരിച്ച് പുതിയ നോട്ടുകൾ പുറപ്പെടുവിച്ചാൽ വിലക്കയറ്റമുണ്ടാവില്ല. സപ്ലൈയെ അപേക്ഷിച്ചു കൂടുതൽ നോട്ടുകൾ അടിച്ചിറക്കിയാലുണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷത്തെയാണ് ഇൻഫ്ളേഷൻ എന്നു പറയുന്നത്.

ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധകാലത്ത് മിക്ക രാജ്യങ്ങളും പണപ്പെരുപ്പത്തെ അവലംബിച്ചിരുന്നു. ജർമ്മനിയിലും റഷ്യയിലുമാണ് വിലക്കയറ്റം ഏറ്റവും ദുസ്സഹമായത്. 1928-ൽ ജർമ്മനിയിലെ ജീവിതച്ചെലവ് 1914 നെക്കാൾ 27000 ഇരട്ടി അധികമായി എന്നു കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നുവച്ചാൽ 1914-ൽ 1 മാർക്ക് (സുമാർ 12 ണ) വിലയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചരക്കിന് 1923-ൽ 27,000 മാർക്ക് വില കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. നോട്ടുകൾ അടിച്ചിറക്കാൻ വേണ്ടി 150 അച്ചടിക്കമ്പനികൾ 2000 പ്രസ്സുകൾ വച്ചു രാവും പകലും പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു സ്റ്റോൾവർ എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

1917നും 1921 നും ഇടയിൽ റഷ്യയിലുണ്ടായ പണപ്പെരുപ്പം ഇതുപോലെതന്നെ ഭയങ്കരമായിരുന്നു. നാലു കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ നോട്ടുകളുടെ പ്രചാരം 100 ഇരട്ടിയാണ് വർദ്ധിച്ചത്. 1917 നവംബറിൽ 22,000 റൂബിൾ നോട്ടുകൾ പ്രചരിച്ചിരുന്നിടത്ത് 1921 ജൂലൈയിൽ 23 ലക്ഷം റൂബിൾ നോട്ടുകൾ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി ചരക്കുകളുടെ വില ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിച്ചുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഒരു കോപ്പ പാലിന് 36 പവനും ഒരപ്പത്തിനു 400 പവനും കൊടുക്കേണ്ടിവന്നുവെന്നാണ് ഒരു ലേഖകൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നത്.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തും ഇൻഫ്ളേഷന്റെ ആഘാതങ്ങൾ മിക്കരാജ്യങ്ങളിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുണ്ടായി. ബ്രിട്ടൻ, അമേരിക്ക മുതലായ പരിഷ്കൃത രാജ്യങ്ങൾ ആദ്യംമുതൽക്കേ പല നിയന്ത്രണനടപടികളും കൈക്കൊണ്ടതുകൊണ്ടു വിലക്കയറ്റം അത്രഭയങ്കരമായിത്തീർന്നില്ലെന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ, വ്യവസായങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുകയോ വളർത്തുകയോ ചെയ്യാത്ത, ഈജിപ്ത്, ചൈന, ഇന്ത്യ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഇൻഫ്ളേഷൻ വരുത്തിക്കൂട്ടിയ തകരാറുകൾ കുറച്ചൊന്നുമല്ല. രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്ത ഇന്ത്യയുടെ സ്ഥിതി ദയനീയമാണ്. ഇന്ത്യയുടെ സ്വന്തം ചെലവുകൾ മാത്രമല്ല, ബ്രിട്ടൻ ഇന്ത്യയിൽ ചെയ്യുന്ന ചെലവുകളും നമ്മൾ തന്നെ നിർവ്വഹിക്കണം! ഈ വമ്പിച്ച ചെലവുകൾ നികുതികൊണ്ടും കടമെടുപ്പുകൊണ്ടും മാത്രം നിർവ്വഹിക്കാനാവില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ റിസർവ്വ് ബാങ്കുവഴിയായി ധാരാളം നോട്ടുകളടിച്ചിറക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമായി ചരക്കുകളുടെ വില അതിവേഗം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. മൊത്തവിലകളുടെ നിലവാരം 1939 ആഗസ്റ്റിൽ 100 ആയിരുന്നതു 1943 ന്റെ അവസാനമാകുമ്പോഴേക്കും 340 ആയി വർദ്ധിച്ചു. ഇവിടെയും ഒരു കാര്യം കൂടി ഓർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ട്. മൊത്തവിലകൾ നോക്കിയാൽ യഥാർത്ഥമായ വിലക്കയറ്റം മനസ്സിലാവില്ല. കാരണം, ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ നാട്ടുകാർ തങ്ങൾക്കാവശ്യമായ ചരക്കുകൾ വാങ്ങുന്നതു മൊത്തക്കച്ചവടക്കാരിൽ നിന്നല്ല, ചില്ലറക്കച്ചവടക്കാരിൽനിന്നാണ്. അതുകൊണ്ടു സൂചകസംഖ്യകൾ കാണിക്കുന്നതിനേക്കാളും അധികമായിരിക്കും ചരക്കുകളുടെ വില.

ഇൻഫ്ളേഷന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏറ്റവും ആപൽക്കരമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത് ചൈനയിലാണ്. ചരക്കുകളുടെ വില 500 ഇരട്ടിയും 1000 ഇരട്ടിയുമായി വർദ്ധിച്ചു. 1944 ഡിസംബർ 23 ന റോയിട്ടർ ലേഖകൻ ഇങ്ങനെ കമ്പിയടിക്കുകയുണ്ടായി: "ചുങ്കിംഗിൽ നിങ്ങൾക്കൊരു ഹാറ്റു വേണമെങ്കിൽ 650 ക. കൊടുക്കണം. ഒരു ജോടി ചെരുപ്പിന് 260 ക.യും ഒരു സ്യൂട്ടിന് 2600 ക.യും ഒരു കുപ്പി വിസ്കിക്ക് 2400 ക.യും ലിപ്സ്റ്റിക്കിനു 130 ക.യും ഒരു റാത്തൽ വെണ്ണയ്ക്ക് 230 കയും വിലയുണ്ട്."

ഇൻഫ്ളേഷന്റെ ഫലങ്ങൾ വ്യത്യസ്തജനവിഭാഗങ്ങളെ വ്യത്യസ്തരീതിയിലാണ് ബാധിക്കുന്നത്. ചരക്കുകളുടെ വില കയറുന്നതു മുതലാളികൾക്കു ലാഭമാണ്. കൂടുതൽ ലാഭമടിക്കാൻ അവർക്കവസരം കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ, ക്ലിപ്തമായ വരുമാനമുള്ള തൊഴിലാളികൾക്കും മറ്റു ശമ്പളക്കാർക്കും വിലക്കയറ്റം ഹാനികരമാണ്. കാരണം, ഒരു നിശ്ചിത സംഖ്യയ്ക്ക് മുമ്പ് കിട്ടിയിരുന്നത്ര ചരക്കുകൾ കിട്ടാതാവുന്നു. അങ്ങനെ തൊഴിലാളികളുടേയും ഇടത്തരക്കാരുടേയും ജീവിതച്ചെലവു വർദ്ധിക്കുന്നു. സാധാരണമായി, വിലക്കയറ്റത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചു തൊഴിലാളികളുടെ കൂലി കൂട്ടിക്കൊടുക്കാൻ മുതലാളികൾ തയ്യാറാവാറില്ല. തൊഴിലാളികൾക്കു സംഘടനയും ശക്തിയുമുള്ളേടങ്ങളിൽ കുറച്ചു ഭേദമായിരിക്കുമെന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാലും, ദിവസം ചെല്ലുംതോറും അധികമധികം ദുസ്സഹമായിക്കൊണ്ടുവരുന്ന വിലക്കയറ്റത്തെ ഫലപ്രദമാംവിധം തടഞ്ഞുനിർത്താൻ സാധിച്ചുവെന്നു വരില്ല.

വിലക്കയറ്റംകൊണ്ടുമാത്രം മുതലാളികൾ തൃപ്തിപ്പെടാറില്ല. ചരക്കുകളുടെ ക്ഷാമത്തെയും വിലക്കയറ്റത്തെയും എത്രത്തോളം സാധിക്കുമോ അത്രത്തോളം അവർ തങ്ങളുടെ സ്വാർത്ഥതാൽപര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുന്നു. അങ്ങനെ കരിഞ്ചന്തക്കാരും സെക്യൂലേറ്റർമാരും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. തൊഴിലാളികളും മറ്റെല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളും യോജിച്ചണിനിരക്കാത്തേടത്തോളം കാലം രാജ്യത്തിന്റെ താൽപര്യങ്ങൾക്കെതിരായ ഈ ലാഭക്കൊതിയൻമാരുടെ ജനദ്രോഹം തുടരുകതന്നെ ചെയ്യും. അങ്ങനെ ക്രമത്തിൽ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയാകെ ഛിന്നഭിന്നമായിത്തീരും.

ചരക്കുകളുടെ ഡിമാൻറു നിറവേറ്റാൻ സാധിക്കത്തക്കവിധം ഉൽപാദനത്തെ വളർത്തുകയും അതിനുവേണ്ടി അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾ, പ്രയത്നശക്തി മുതലായ ഉൽപാദനോപാധികളെ തികച്ചും ഉപയോഗിക്കുകയും ലാഭക്കൊതിയൻമാരെ കാര്യക്ഷമമാംവിധം തടയാൻ കരുത്തുള്ള ഒരു കേന്ദ്രീകൃതസംഘടനയുടെ കീഴിൽ മുഴുവൻ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയേയും നയിക്കുകയുമാണ് ഇൻഫ്ളേഷനെ തടയാനുള്ള മാർഗ്ഗം. തൊഴിലാളികളുടെയും മറ്റു നാട്ടുകാരുടെയും സഹായസഹകരണങ്ങളോടുകൂടി മാത്രമേ ഇതു നടപ്പിൽവരുത്താൻ കഴിയൂ.

12 വിനിമയ നിരക്ക്

വ്യത്യസ്തരാജ്യങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്തനാണയവ്യവസ്ഥകളാണുള്ളത്. ഇന്ത്യയിലെ കൊള്ളക്കൊടുക്കകൾക്ക് ഉറുപ്പികയാവശ്യമുള്ളതുപോലെ അമേരിക്കൻ ഡോളറും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ സ്റ്റർലിങ്ങും ഫ്രാൻസിൽ ഫ്രാങ്കും സോവിയറ്റ യൂണിയനിൽ റൂബിളും വേണം. ഒരു രാജ്യത്തിലെ നാണ്യം മറ്റൊരുരാജ്യത്തിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്ന് എന്തെങ്കിലും വാങ്ങണമെങ്കിൽ സ്റ്റർലിങ്ങാവശ്യമാണ്. അമേരിക്കയിൽ നിന്നു പുസ്തകങ്ങളോ മറ്റുവല്ല ചരക്കുകളോ വരുത്താൻ നിങ്ങൾക്കാഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ ഉറുപ്പികകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല. അമേരിക്കയിലെ ചെലവുകൾക്കു ഡോളർതന്നെ വേണം.

ഇക്കാലത്തു വിദേശകറൻസികളുടെ സഹായംകൂടാതെ സാമ്പത്തികജീവിതം സാധ്യമല്ല. വ്യാവസായികവും കച്ചവടപരവുമായ സാർവ്വലൗകിക ബന്ധങ്ങൾ അത്രയ്ക്കു വളർന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക ജീവിതം മറ്റു രാജ്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ ഫലമായി സാർവ്വലൗകികമായ പണമിടപാടുകളും വളരെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒരിംഗ്ലീഷുകയറ്റുമതിക്കാരൻ അമേരിക്കയിലേക്കു ചരക്കുകൾ കയറ്റി അയയ്ക്കുമെന്നു വിചാരിക്കുക. അമേരിക്കയിലെ ഇറക്കുമതിക്കാരന്റെ കയ്യിൽ സ്റ്റർലിങ്ങില്ല, ഡോളർ മാത്രമേയുള്ളൂ. ഡോളറിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ അമേരിക്കക്കാരന് സ്റ്റർലിങ്ങിന്റെ ആവശ്യം നേരിടുന്നു. തന്റെ ഡോളർ കൊടുത്തു പകരം സ്റ്റർലിങ്ങു വാങ്ങാനും ആ സ്റ്റർലിങ്ങ് ഇംഗ്ലീഷുകാരന് കൊടുത്ത് ചരക്കുകൾ വാങ്ങാനും അയാളാഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഇനി, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു കച്ചവടക്കാരൻ അമേരിക്കയിൽ നിന്നു ചരക്കുകൾ ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നുവെന്നു കരുതുക. അമേരിക്കൻ ചരക്കുകൾ വാങ്ങാൻ ഡോളർ വേണം. ഇറക്കുമതിക്കാരനായ ഇംഗ്ലീഷ് കച്ചവടക്കാരന്റെ കൈയ്യിൽ സ്റ്റർലിങ്ങു മാത്രമാണുള്ളത്. തന്റെ സ്റ്റർലിങ്ങു കൊടുത്ത് പകരം ഡോളർ വാങ്ങാൻ അയാളാഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ, അമേരിക്കയും ഇംഗ്ലണ്ടും തമ്മിലുള്ള കച്ചവടബന്ധത്തിൽ അമേരിക്കക്കാർക്ക് സ്റ്റർലിങ്ങിൻറേയും ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് ഡോളറിന്റെയും ആവശ്യം നേരിടുന്നു. സാർവ്വലൗകികമായ കൊള്ളക്കൊടുക്കകൾക്കിടയിൽ ഒരു രാജ്യത്തിലെ പണത്തെ മറ്റൊരുരാജ്യത്തിലെ പണത്തോട് ബന്ധപ്പെടുത്തേണ്ടിവരുന്നു. വിദേശവ്യാപാരം വർദ്ധിക്കുംതോറും വിവിധ രാജ്യങ്ങളുടെ കറൻസികൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും വളരുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിലെ കറൻസിയുടെ ഒരു യൂണിറ്റ് മറ്റൊരു കറൻസിയുടെ എത്ര യൂണിറ്റിന് സമമാണ് എന്നു കാണിക്കുന്ന ബന്ധത്തെ വിനിമയനിരക്ക് (exchange rate) എന്നാണ് പറയാറുള്ളത്.

13 വിനിമയനിരക്ക് കണക്കാക്കുന്നതെങ്ങനെ?

ആദ്യമായി ലോഹമാനദണ്ഡം നിലവിലുള്ള (അതായത്, സ്വർണ്ണമോ വെള്ളിയോ അടിസ്ഥാനനാണ്യമായുപയോഗിക്കുന്ന) രണ്ടു രാജ്യങ്ങളെയെടുക്കുക. ഒരു രാജ്യം സ്വർണമാനത്തിലാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ അർത്ഥമിതാണ്: നിശ്ചിതമായ തൂക്കവും മാറ്റുമുള്ള സ്വർണ്ണനാണ്യമാണ് ആ രാജ്യത്തിലെ അടിസ്ഥാന നാണ്യം. ആർക്കുവേണമെങ്കിലു കമ്മട്ടത്തിൽ (പണമടിയ്ക്കുന്ന മുദ്രണശാലയിൽ) പോയി സ്വർണ്ണം കൊടുത്ത് നാണ്യമാക്കി മാറ്റാനധികാരമുണ്ടായിരിക്കും. നോട്ടുകളും മറ്റു ടോക്കൺ നാണ്യങ്ങളും പ്രചാരത്തിലുണ്ടാവാമെങ്കിലും ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ അവയ്ക്കുപകരം സ്വർണ്ണം നൽകുവാൻ ഗവൺമെൻറ് ചുമതലപ്പെട്ടിരിക്കും. സ്വർണ്ണത്തിന്റെ കയറ്റുമതിക്കോ ഇറക്കുമതിക്കോ തടസ്സമൊന്നുമുണ്ടാവില്ല. ഇങ്ങനെ സ്വർണ്ണനാണ്യങ്ങളുപയോഗിക്കുന്ന രണ്ടു രാജ്യങ്ങളുടെ നാണ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വിനിമയനിരക്ക് ആ നാണ്യങ്ങളിലടങ്ങിയ സ്വർണ്ണത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. ഈ നിരക്കിനു കമ്മട്ട നിരക്ക് (Mint par of exchange) എന്നു പറയുന്നു.

ഒരുദാഹരണം: ഒന്നാംലോകമഹായുദ്ധത്തിനു മുമ്പ് ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും സ്വർണ്ണമാനത്തിലായിരുന്നു. ഒരു പൗണ്ടിന് 25 ഫ്രാങ്കായിരുന്നു കമ്മട്ടനിരക്ക്; അതായത് 25 ഫ്രാങ്കിൽ എത്ര സ്വർണ്ണം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നുവോ അത്ര സ്വർണ്ണമാണ് ഒരു പൗണ്ടിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, ഒരു പൗണ്ട്: 25 ഫ്രാങ്ക് എന്ന ഈ നിരക്ക് എല്ലായ്പ്പോഴും അതേനിലയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുമെന്നു കരുതുന്നതു ശരിയല്ല. കാരണം, പ്രസ്തുത രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കച്ചവടത്തിന്റെ തോതിൽ മാറ്റം വരികയാണെങ്കിൽ അതു വിനിമയനിരക്കിനെ ബാധിക്കാതിരിക്കില്ല. വിനിമയനിരക്കു നിർണ്ണയിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പണത്തിന്റെ ഡിമാൻറ് സപ്ളൈ എന്നിവയ്ക്കു പ്രധാനമായ ഒരു പങ്കാണുള്ളത്. നമ്മുടെ ഉദാഹരണത്തിൽ പൗണ്ട് സ്റ്റർലിങ്ങ് ഫ്രാങ്കാക്കി മാറ്റാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ കൂടുതലും ഫ്രാങ്ക് സ്റ്റർലിങ്ങ് ഫ്രാങ്കാക്കി മാറ്റാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ കുറവുമാണെങ്കിൽ വിനിമയനിരക്ക് ഇംഗ്ലണ്ടിനു പ്രതികൂലമായിരിക്കും. എന്നുവച്ചാൽ, ഒരു നിശ്ചിത അളവിലുള്ള ഫ്രാങ്ക് കിട്ടാൻ കൂടുതൽ സ്റ്റർലിങ്ങ് കൊടുക്കേണ്ടി വരും.

രണ്ടു രാജ്യങ്ങളുടെ ഇറക്കുമതിയും കയറ്റുമതിയും സമമാണെങ്കിൽ ആ രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ പണമടയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടാവില്ല. കയറ്റുമതി ചെയ്യുന്ന ചരക്കുകളുടേയും ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്ന ചരക്കുകളുടേയും വിലകളെ തട്ടിക്കഴിക്കാം. എന്നാൽ, ഇറക്കുമതി കയറ്റുമതിയേക്കാൾ അധികമാണെങ്കിൽ വിദേശകറൻസിയുടെ ഡിമാൻറ് വർദ്ധിക്കും. എന്നുവെച്ചാൽ വിദേശകറൻസിയുടെ ഓരോ യൂണിറ്റിനും കൂടുതൽ വിലകൊടുക്കേണ്ടിവരും. നേരെമറിച്ച് കയറ്റുമതിയാണ് കൂടുതലെങ്കിൽ വിദേശ കറൻസിയുടെ വില താഴുകയാണ് ചെയ്യുക. 1 പൗണ്ട് = 25 ഫ്രാങ്ക് എന്ന നമ്മുടെ ഉദാഹരണമെടുക്കുക. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്ന് ഫ്രാൻസിലേക്കുള്ള കയറ്റുമതി വർദ്ധിച്ചാൽ വിനിമയനിരക്ക് 25 ഫ്രാങ്കിനേക്കാൾ അധികമാവും. (കാരണം, പൗണ്ടിന്റെ ഡിമാൻറ് വർദ്ധിക്കും.). മറിച്ച്, ഫ്രാൻസിൽ നിന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കുള്ള ഇറക്കുമതി വർദ്ധിച്ചാൽ ഒരു പൗണ്ടിന്റെ വില 25 ഫ്രാങ്കിനേക്കാൾ കുറയുകയാണ് ചെയ്യുക.

സാധാരണ പരിതസ്ഥിതിയിൽ വിനിമയനിരക്കിന്റെ കയറ്റമിറക്കങ്ങൾ ഒരു നിശ്ചിതാതിർത്തിക്കപ്പുറം പോവുകയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഒരു സ്വർണനാണ്യവും മറ്റൊരു സ്വർണനാണ്യവും തമ്മിലുള്ള കൈമാറ്റത്തേക്കാൾ ആദായകരമാണ് സ്വർണം തന്നെ കയറ്റി അയയ്ക്കുന്നത് എന്നുവന്നാൽ ആളുകൾ നാണ്യവിനിമയം നടത്താനൊരുങ്ങുകയില്ല.

14 സ്വർണ്ണരേഖകൾ:

ഒരു പൗണ്ടിലടങ്ങിയ സ്വർണ്ണം കയറ്റിഅയയ്ക്കാനുള്ള ചെലവ് $\frac{1}{4}$ ഫ്രാങ്ക് ആണെന്നു വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ, ഒരു പൗണ്ടിന്റെ വിനിമയനിരക്ക് $25\frac{1}{4}$ ഫ്രാങ്കിനേക്കാൾ അധികമായിത്തീർന്നാൽ (ഉദാഹരണത്തിന് 26 ഫ്രാങ്കായാൽ) ഫ്രാൻസിൽനിന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കു സ്വർണ്ണം കപ്പൽകയറ്റി അയയ്ക്കുകയാണ് നാണയമാറ്റത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ ആദായകരമെന്നു ഫ്രഞ്ചിറക്കുമതിക്കാരൻ മനസ്സിലാക്കും. കാരണം, ഓരോ പൗണ്ടിലും, 25 ഫ്രാങ്കിലും അടങ്ങിയ സ്വർണം സമമായിരിക്കേ ഒരു പൗണ്ടുവിലയുള്ള ചരക്കിന് 25 ഫ്രാങ്കിലധികം (കയറ്റുമതി ചെലവടക്കമാണെങ്കിൽ $25\frac{1}{4}$ ഫ്രാങ്കിലധികം) കൊടുക്കാൻ അയാളിഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ കയറ്റുമതി എത്രതന്നെ വർദ്ധിച്ചാലും വിനിമയനിരക്ക് $25\frac{1}{4}$ ഫ്രാങ്കിലധികമാവില്ല.

ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ കയറ്റുമതിയല്ല, ഇറക്കുമതിയാണ് വർദ്ധിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഫ്രാങ്കിന്റെ ഡിമാൻറ് അധികമാവാൻ തുടങ്ങും. എന്നുവച്ചാൽ ഒരു നിശ്ചിത അളവിലുള്ള ഫ്രാങ്കിന് കൂടുതൽ സ്റ്റർലിങ്ങ് കൊടുക്കേണ്ടിവരും. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഓരോ പൗണ്ടിനും മുമ്പത്തെക്കാൾ കുറഞ്ഞ നിരക്കിൽ മാത്രമേ ഫ്രാങ്ക് കിട്ടുകയുള്ളു. അതായത് പൗണ്ടിന്റെ വിനിമയനിരക്ക് 25 ഫ്രാങ്കിനേക്കാൾ കുറയാൻ തുടങ്ങും. എത്രത്തോളം കുറയും? ഒരു പൗണ്ടിലടങ്ങിയ സ്വർണ്ണം കയറ്റി അയയ്ക്കാനുള്ള ചെലവ് ¼ ഫ്രാങ്കാണെങ്കിൽ വിനിമയനിരക്ക് $24\frac{3}{4}$ ഫ്രാങ്കിനേക്കാൾ താഴുകയില്ല. ഈ നിലവാരത്തേക്കാൾ കുറഞ്ഞാൽ ബ്രിട്ടീഷിറക്കുമതിക്കാരൻ തന്റെ പൗണ്ടു മെടുത്തു ഫ്രാങ്കു വാങ്ങാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. കാരണം, അതിനേക്കാൾ ലാഭം സ്വർണ്ണം നേരിട്ടുകയറ്റി അയയ്ക്കുന്നതാണ്. ഒരു പൗണ്ടിലടങ്ങിയ സ്വർണ്ണം ഫ്രാൻസിലേക്ക് കയറ്റി അയയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ ട്രാൻസ്പോർട്ട് ചെലവുകൾക്ക് $\frac{1}{4}$ ഫ്രാങ്ക് നീക്കിവച്ചതിനുശേഷവും $24\frac{3}{4}$ ഫ്രാങ്ക് അടയ്ക്കാൻ അയാൾക്ക് സാധിക്കും. അതുകൊണ്ട്, ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ ഇറക്കുമതി എത്രതന്നെ വർദ്ധിച്ചാലും വിനിമയനിരക്ക് $24\frac{3}{4}$ ഫ്രാങ്കിൽ കുറയുകയില്ല.

സ്വർണ്ണമാനത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയ കറൻസികളെപ്പറ്റിയാണ് ഇതുവരെയും പ്രസ്താവിച്ചത്. എന്നാൽ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളുടെയും കറൻസികൾ സ്വർണ്ണമാനത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയവയല്ല. ഒരു രാജ്യം സ്വർണ്ണമാനത്തിലും മറ്റേ രാജ്യം വെള്ളിമാനത്തിലുമാണെങ്കിൽ വിനിമയനിരക്ക് നിർണ്ണയിക്കുന്നതെങ്ങിനെയാണ്? ഇവിടെ കമ്മട്ടനിരക്കില്ല. രണ്ടു നാണ്യങ്ങളിലടങ്ങിയ ലോഹത്തിന്റെ വിലകൾ സ്ഥിരമല്ല. വെള്ളിയുടെയോ സ്വർണ്ണത്തിന്റെയോ വിലയിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ വിനിമയനിരക്കിനെ ബാധിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ വിനിമയനിരക്ക് പ്രധാനമായി മൂന്നു കാര്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. 1. കയറ്റുമതിയുടെയും ഇറക്കുമതിയുടെയും തോത്. 2. വെള്ളിയുടെ സ്വർണ്ണവില. 3. ഒരു രാജ്യത്തിൽ നിന്നു മറ്റൊരു രാജ്യത്തിലേക്കു സ്വർണ്ണമോ വെള്ളിയോ കയറ്റി അയയ്ക്കാനാവശ്യമായ ചെലവുകൾ.

ഒരുദാഹരണം കൊണ്ട് ഇത് വ്യക്തമാക്കാം: 1835 മുതൽ 1893 വരെ ഇന്ത്യ വെള്ളിമാനത്തിലായിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലാണെങ്കിൽ സ്വർണ്ണമാനമാണ് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്. 1871-72-ൽ ഒരൗൺസ് വെള്ളിയുടെ വില 60.5 പെൻസായിരുന്നപ്പോൾ ഒരു റുപ്പിക സുമാർ 2 ഷില്ലിങ്ങിനു സമമായിരുന്നു. 1872 നു ശേഷം വെള്ളിയുടെതിനേക്കാൾ സ്വർണ്ണവില താഴാൻ തുടങ്ങി. അതോടൊപ്പം ഉറുപ്പികയിലടങ്ങിയ വെള്ളിയുടെ വിലയും (പൗണ്ട് കണക്കിലുള്ള വില) ഇടിയാൻ തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ 1898 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും വെള്ളിയുടെ വില ഔൺസിന് 89 പെൻസായി കുറഞ്ഞപ്പോൾ ഉറുപ്പികയുടെ നിരക്ക് 1 ഷി. 3 പെ. മാത്രമായിത്തീർന്നു.

ഈ കാലത്ത് കയറ്റുമതിയുടെയും ഇറക്കുമതിയുടെയും ഏറ്റക്കുറവനുസരിച്ചു വിനിമയനിരക്കിലും മാറ്റം നേരിട്ടിരുന്നുവെന്നത് ശരിയാണ്. എന്നാൽ വിനിമയനിരക്കിന്റെ കയറ്റിറക്കങ്ങൾക്കും നിശ്ചിതമായ അതിർത്തികളുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തിൽ നിന്നു മറ്റേ രാജ്യത്തിലേക്കു സ്വർണ്ണമോ വെള്ളിയോ കയറ്റി അയയ്ക്കാനാവശ്യമായ ട്രാൻസ്പോർട്ട് ചെലവുകളാണ് ഈ അതിർത്തികളെ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നത്.

ഇനി കച്ചവടബന്ധം പുലർത്തിപ്പോരുന്ന രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലുമൊരു രാജ്യമോ അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളോ പേപ്പർസ്റ്റാൻഡിലാണെങ്കിലോ? അതായത് സ്വർണ്ണമാനമോ വെള്ളിമാനമോ നിലവിലില്ലെങ്കിലോ? ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധക്കാലത്ത് മിക്കരാജ്യങ്ങളും സ്വർണ്ണമാനം ഉപേക്ഷിക്കുകയും കടലാസുനോട്ടുകളുടെ എണ്ണം പെരുപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കറൻസി ഇഷ്ടംപോലെ സ്വർണ്ണമോ വെള്ളിയോ ആക്കി. മറ്റധികാരമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ലോഹം കയറ്റി അയയ്ക്കുക എന്ന പ്രശ്നം ഉത്ഭവിക്കാതായി. ഈ പരിതസ്ഥിതിയിൽ രണ്ടു കറൻസികളുടെ വിനിമയനിരക്ക് അവയുടെ ക്രയശക്തിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മാത്രമേ കണക്കാക്കാൻ കഴിയൂ. ഉദാഹരണത്തിന്, അഞ്ച് ഡോളർ കൊടുത്താൽ കിട്ടുന്നത്ര ചരക്കുകൾ ഒരു പൗണ്ടിൽനിന്നു കിട്ടുമെങ്കിൽ പൗണ്ടിന്റെ വിനിമയനിരക്ക് അഞ്ച് ഡോളറാണെന്നു പറയാം. ഈ നിരക്കിനു മാറ്റമുണ്ടാക്കുന്ന പ്രധാനസംഗതി ഡിമാൻറിലും സപ്ലൈയിലുമുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളാണ്. ഒരുദാഹരണം കൊണ്ട് ഇതു വ്യക്തമാക്കാം:

യുദ്ധകാലത്ത് ബ്രിട്ടനിൽ അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾ, ഭക്ഷണം, യുദ്ധസാമഗ്രികൾ മുതലായവയുടെ ഡിമാൻറ് വർദ്ധിച്ചു. അമേരിക്കയിൽ നിന്നും മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും ചരക്കുകൾ ധാരാളമായി ഇറക്കുമതിചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. കയറ്റുമതിയാകട്ടെ, കുറയുകയാണുണ്ടായത്. ഇറക്കുമതിച്ചരക്കുകളുടെ മുഴുവൻ വിലയും സ്വർണ്ണമാക്കി അടയ്ക്കുക സാധ്യമായിരുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സ്വർണ്ണനിക്ഷേപം പരിമിതമായിരുന്നു. ചരക്കുകളുടെ വിലയടയ്ക്കുവാൻ രണ്ട് വഴികളാണ് ബ്രിട്ടൻ അവലംബിച്ചത്: ആദ്യമായി അമേരിക്കയിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കുള്ള ഷെയറുകൾ മുതലായ സ്വത്തുക്കൾ വിറ്റു പണമാക്കി; രണ്ടാമതായി, അമേരിക്കയിൽ നിന്നു ഡോളർ കടംവാങ്ങി. പക്ഷേ, ഇതുകൊണ്ടും ആവശ്യം മുഴുവൻ നിവൃത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അമേരിക്കയ്ക്ക് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നു കിട്ടാനുള്ള സ്റ്റർലിങ്ങു ധനം കൂടിക്കൂടി വരികയും ഇംഗ്ലണ്ടിന് അമേരിക്കയിൽ നിന്നു കിട്ടാനുള്ള ഡോളർധനം കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു വരികയും ചെയ്തു. ഈ സ്ഥിതിക്കു ഡോളറിന്റെ വീര്യം വർദ്ധിച്ചുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പണ്ട് ഒരു പൗണ്ട് 4.86 ഡോളറിനു സമമായിരുന്നു. ഡോളറിന്റെ ഡിമാൻറ് വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ ഓരോ ഡോളറിനും കൂടുതൽ പൗണ്ട് കൊടുക്കണമെന്നായി. അമേരിക്കൻ ചരക്കുകളുടെ വില കയറുക കൂടി ചെയ്തപ്പോൾ ബ്രിട്ടന്റെ ചെലവുകൾ പിന്നേയും വർദ്ധിച്ചു. യുദ്ധത്തിനു മുമ്പ് 4.86 ഡോളർ വിലയുള്ള അമേരിക്കൻ ചരക്കിന് ബ്രിട്ടീഷിറക്കുമതിക്കാരൻ അഞ്ചര ഡോളറോ 6 ഡോളറോ കൊടുക്കണമെന്നുവന്നു. ഇങ്ങനെ സ്വർണ്ണമാനം നിലവിലില്ലാത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ ചരക്കുകളുടെ ഡിമാൻറിലും പണത്തിലെ തുകയിലുമുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളാണ് വിനിമയനിരക്കിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുണ്ടാക്കുന്നത് എന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

15 ഉറുപ്പികയും സ്റ്റർലിങ്ങും:

ഉറുപ്പികയാണ് ഇന്ത്യയിലെ അടിസ്ഥാനനാണ്യമെന്നു മുമ്പൊരു ഖണ്ഡികയിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ, ഡോളർ, സ്റ്റർലിങ്ങ്, ഫ്രാങ്ക് മുതലായ മറ്റു കറൻസികളെപ്പോലെ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു സ്ഥാനം ഉറുപ്പികയ്ക്കില്ല. ഉറുപ്പികയെ ബ്രിട്ടീഷുകറൻസിയുമായി കൂട്ടിക്കെട്ടുകയാണ് ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ സ്റ്റെർലിങ്ങിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ ഉറുപ്പികയേയും ബാധിക്കും. ബ്രിട്ടീഷ് മുതലാളികളുടെ താൽപര്യങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവാനാണ്, ഇന്ത്യയുടെ താൽപര്യങ്ങളെ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയല്ല, ഈ മാർഗ്ഗം അവലംബിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. [2]

---

2. ഇതിനെപ്പറ്റി കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കാൻ എന്റെ 'ഉറുപ്പിക' എന്ന പുസ്തകം വായിക്കുക.

16 വിനിമയത്തിന്റെ സാങ്കേതികവശം:

വിദേശവ്യാപാരത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കറൻസികൾ കൈമാറുന്നതു വ്യാപാരബില്ലുകളുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ്. വ്യാപാരബില്ലുകൾ കയറ്റുമതിബില്ലുകളോ ഇറക്കുമതിബില്ലുകളോ ആവാം. കയറ്റുമതി വ്യാപാരത്തിനുവേണ്ടിയാണ് കയറ്റുമതി ബില്ലുകൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇന്ത്യ (അതായത്, ഇന്ത്യയിലെ കയറ്റുമതിക്കാർ) ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ പേരിൽ (അതായത്, ഇന്ത്യൻ ചരക്കുകൾ വാങ്ങുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ പേരിൽ) പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ബില്ലുകൾക്ക് സ്റ്റർലിങ്ങുബില്ലുകൾ എന്നും ഇന്ത്യൻ കയറ്റുമതിക്കാരൻ അമേരിക്കയിലെ ഇറക്കുമതിക്കാരന്റെ പേരിൽ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ബില്ലുകൾക്ക് ഡോളർ ബില്ലുകൾ എന്നും പറയുന്നു. ബില്ലുകളുടെ ഡിമാൻറും സപ്ലൈയുമനുസരിച്ച് അവയുടെ വിലകളിലും കയറ്റിറക്കങ്ങളുണ്ടാവും.

ഇറക്കുമതിക്കാരനും കയറ്റുമതിക്കാരനും തമ്മിലുള്ള ഇടപാടുകളെല്ലാം സാധാരണയായി ബാങ്കുകൾ വഴിക്കാണ് നടക്കാറുള്ളത്. അതായത്, കൊള്ളക്കൊടുക്കയിലേർപ്പെടുന്നവർ ബില്ലുകൾ വാങ്ങുകയോ വിൽക്കുകയോ ചെയ്യുന്നത് ബാങ്കുകൾ വഴിക്കാണ്. മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം വിദേശവിനിമയത്തിൽ വൈദഗ്ധ്യം നേടിയ പ്രത്യേക ബാങ്കുകളുണ്ട്. ഇന്ത്യ അടിമരാജ്യമായതുകൊണ്ട് വിദേശവിനിമയത്തെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ഇന്ത്യക്കാർക്കധികാരമില്ല. നമ്മുടെ വിദേശവിനിമയം മിക്കവാറും വിദേശീയരായ എക്സ്ചേഞ്ച് ബാങ്കുകാരുടെ കയ്യിലാണ്.

വിദേശവ്യാപാരത്തിൽ രണ്ടുതരത്തിലുള്ള ബില്ലുകൾ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്: ദർശനബില്ലുകളും (Sight Bills), കാലാവധി ബില്ലുകളും (Time Bills) സൈറ്റ് ബില്ലിന് (ദർശന ബില്ലിന്) പണം ഉടനടി കൊടുക്കണം. കാലാവധി ബില്ലാണെങ്കിൽ അതിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള കാലാവധിക്കുള്ളിൽ — ഈ കാലാവധി ഒരാഴ്ച മുതൽ മൂന്നുമാസം വരെയാവാം — അടച്ചുതീർത്താൽ മതി.

ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം വിനിമയനിരക്കിൽ കയറ്റമിറക്കങ്ങളുണ്ടാവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ നീണ്ടകാലത്തേയ്ക്കുള്ള ബില്ലുകൾ പല കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾക്കു ഇടവരുത്തി. കുറഞ്ഞ കാലത്തേയ്ക്കുള്ള ബില്ലുകൾക്കായിത്തീർന്നു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം. മിക്ക വിനിമയങ്ങളും കമ്പി വഴിക്ക് നടത്താൻ തുടങ്ങി. ഒരു രാജ്യത്തിൽ നിന്ന മറ്റൊരു രാജ്യത്തിലേക്ക് കമ്പികൾ വഴിയായി ബില്ലുകൾ അയയ്ക്കുന്നതിന് ടെലിഗ്രാഫ് ട്രാൻസ്ഫർ (ടി.ടി.) എന്നു പറയുന്നു. 'ഹിന്ദു'വോ മറ്റേതെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് പത്രമോ നോക്കിയാൽ ഓരോ ദിവസവും ടെലിഗ്രാഫിക് ട്രാൻസ്ഫർ (ടി. ടി.) അനുസരിച്ചുള്ള വിനിമയനിരക്ക് എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

ഒരു കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്ന് മറ്റൊരു കേന്ദ്രത്തിലേക്ക് പണം ട്രാൻസ്ഫർ ചെയ്യുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ ബാങ്ക് ഡ്രാഫ്റ്റുകൾ (Bank Drafts) ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഒരു ബാങ്ക് മറ്റൊരു ബാങ്കിനയയ്ക്കുന്ന ഈ ഓർഡറിൽ ബില്ലുവാങ്ങുന്നവനു കൊടുക്കേണ്ട സംഖ്യയെന്തെന്നു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഇത്തരം ഓർഡറുകൾക്ക് ഓൺ ഡിമാൻറ് (OD) അല്ലെങ്കിൽ ഡിമാൻറ് ഡ്രാഫ്റ്റ് (DD)എന്നാണ് കച്ചവടഭാഷയിൽ പറയാറുള്ളത്. പണം കിട്ടാനുള്ളവൻ ചെക്കുമാറുന്നതുപോലെത്തന്നെ ഈ ഡ്രാഫ്റ്റ് നിർദിഷ്ടമായ ബാങ്കിൽ കൊടുത്തു പകരം നിശ്ചിതമായ പണം വാങ്ങുകയോ അല്ലെങ്കിൽ അത്രയും പണം തന്റെ പേരിൽ ഡിപ്പോസിറ്റ് ചേർക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു.

ബില്ലുകൾ വാങ്ങുകയോ വിൽക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ ബാങ്ക് ചെറിയൊരു വട്ടി ചുമത്തും. അതാണ് ബാങ്കിന്റെ ലാഭം. ഒരു ബില്ലു വാങ്ങിയാൽ അതിൽ കാണിച്ച കാലാവധി കഴിയുന്നതുവരെ ബാങ്കിനു പണം കിട്ടുകയില്ല. അതിനാൽ, നീണ്ട കാലത്തേയ്ക്കുള്ള വിനിമയത്തിന് കൂടുതൽ വട്ടി ചുമത്തുന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്. ഉദാഹരണത്തിന് പൗണ്ടും ഉറുപ്പികയും തമ്മിൽ വിനിമയം നടത്തുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. സൈറ്റ് ബിൽവഴിക്കുള്ള കൈമാറ്റത്തിന് 1/32 പെൻസ് വട്ടിയെടുക്കുന്നുവെങ്കിൽ മൂന്നു മാസത്തെ അവധിയുള്ള ബില്ലുകൾക്ക് 3/32 പെൻസും 6 മാസമുള്ളവർക്ക് 3/16 പെൻസും വട്ടി ചുമത്തിയെന്നു വരാം. ഡിമാൻറിലും സപ്ലൈയിലുമുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾക്കനുസരിച്ച് വട്ടിയിലും ഏറ്റക്കുറച്ചിലുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

നേരെ മറിച്ച് നാം ബാങ്കിൽ പണമടച്ച് വിദേശബില്ലുകൾ വാങ്ങുകയാണെങ്കിൽ (ഇവിടെ ബാങ്ക് ചെയ്യുന്നത് ബില്ലുകൾ വിൽക്കുകയാണ്) നീണ്ടകാലത്തേയ്ക്കു കുറഞ്ഞ വട്ടിയും കുറഞ്ഞ കാലത്തേയ്ക്ക് കൂടുതൽ വട്ടിയുമാണ് കൊടുക്കുക. കാരണം ബില്ലിൽ കാണിച്ച കാലാവധി അവസാനിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ബാങ്ക് പണം കൊടുക്കേണ്ടതുള്ളൂ. അതുവരെയും നമ്മുടെ പണമെടുത്തുപയോഗിക്കാനും അതിന്റെ പലിശ കൊണ്ടു ലാഭമുണ്ടാക്കാനും ബാങ്കിനു സാധിക്കും. അതിനാൽ, കമ്പിവഴിക്കുള്ള ബില്ലുകൾക്കു കൂടുതൽ വട്ടിയും നീണ്ടകാലത്തേയ്ക്കുള്ള ബില്ലുകൾക്ക് കുറഞ്ഞ വട്ടിയുമാണ് വസൂലാക്കപ്പെടുക.

17 വിനിമയനിരക്ക് അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ:

രണ്ടു രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കൊള്ളക്കൊടുക്കകൾ സമമായിരുന്നാൽ വിനിമയനിരക്ക് സ്ഥിരമായിരിക്കും. ഉദാഹരണത്തിന്, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്ന് ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കയയ്ക്കുന്ന ബില്ലുകളും, ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കയയ്ക്കുന്ന ബില്ലുകളും സമമാണെങ്കിൽ വിനിമയനിരക്കിൽ മാറ്റമുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ, ഡിമാൻറിലോ സപ്ലൈയിലോ മാറ്റമുണ്ടായാൽ, വിനിമയനിരക്കു മാറാതിരിക്കുകയില്ല. വിനിമയനിരക്കിലുണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങൾ നോക്കി അത് ഏതെങ്കിലുമൊരു രാജ്യത്തിന് അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ എന്നു മനസ്സിലാക്കാം. വിദേശ കറൻസിയുടെ ഒരു യൂണിറ്റു കൂടുതൽ പണം കൊടുക്കണമെങ്കിൽ വിനിമയനിരക്ക് പ്രതികൂലവും കുറഞ്ഞ പണം മതിയെങ്കിൽ നിരക്ക് അനുകൂലവുമാണെന്ന് പറയാം.

വിനിമയനിരക്ക് കയറുകയോ താഴുകയോ ചെയ്യുന്നത് ഒരു രാജ്യത്തിലെ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും ഒരുപോലെ അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ ആയിരിക്കുകയില്ല. കയറ്റുമതിക്കാരൻ, ഇറക്കുമതിക്കാരൻ, ഉത്തമർണ്ണൻ, അധമർണ്ണൻ, ഉൽപാദകൻ, ഉപഭോക്താവ് — ഈ വ്യത്യസ്ത ജനവിഭാഗങ്ങളെ വ്യത്യസ്ത രീതിയിലാണ് വിനിമയനിരക്ക് ബാധിക്കുക. ഓരോ ഉറുപ്പികയ്ക്കും 1 ഷി. 6 പെൻസിനേക്കാൾ കൂടുതൽ സ്റ്റർലിങ്ങു കിട്ടുമെങ്കിൽ വാങ്ങുന്നവർക്ക് അനുകൂലവും വിൽക്കുന്നവർക്ക് പ്രതികൂലവുമായിരിക്കും. സ്റ്റർലിങ്ങു കുറവാണെങ്കിൽ വിനിമയം വാങ്ങുന്നവർക്ക് — ഇറക്കുമതിക്കാർ ഉപഭോക്താക്കൾ മുതലായവർക്ക് — പ്രതികൂലവും വിൽക്കുന്നവർക്ക് അനുകൂലവുമായിരിക്കും.

ഓരോ രാജ്യത്തിനും വ്യത്യസ്ത ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് വ്യത്യസ്ത താൽപര്യങ്ങളുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ, വിനിമയനിരക്ക് രാജ്യത്തിന്റെ പൊതുതാൽപര്യങ്ങൾക്ക് അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ എന്നാണ് നോക്കാറുള്ളത്. ഉദാഹരണത്തിന് ഉറുപ്പികയുടെ വിനിമയനിരക്ക് വർദ്ധിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് ഇന്ത്യയുടെ പൊതുതാൽപര്യങ്ങൾക്ക് ഹാനികരമാണെന്നു പറയാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഉയർന്ന വിനിമയനിരക്കല്ല, താണനിരക്കാണ് വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിയെ സഹായിക്കുക. ഈ കാരണത്താലാണ് ഇന്ത്യയിലെ മുതലാളികളും നാട്ടുകാരിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗവും ഉയർന്ന വിനിമയനിരക്കിനെതിരായി നിരന്തരമായ പ്രക്ഷോഭം നടത്തിവന്നത്.

18 പണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വം:

ഒരു ചരക്ക കൊടുത്തു മറ്റൊരു ചരക്കുവാങ്ങുക എന്നു വെച്ചാൽ ഒരു ചരക്കിലടങ്ങിയ അധ്വാനം മറ്റൊരു ചരക്കിലടങ്ങിയ അധ്വാനത്തിനുവേണ്ടി കൈമാറുക എന്നർത്ഥമാണല്ലോ. പണമാവിർഭവിച്ചതിനുശേഷവും കൈമാറ്റത്തിന്റെ ഈ അടിസ്ഥാനത്തിനു മാറ്റമുണ്ടായിട്ടില്ല. തുണി സ്വർണ്ണനാണ്യത്തിനുവേണ്ടി കൈമാറുകയെന്നാൽ തുണിയിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അധ്വാനം കൊടുത്തു സ്വർണ്ണത്തിലടങ്ങിയ അധ്വാനം വാങ്ങുക എന്നർത്ഥമാണ്. ഒരുദാഹരണം കൊണ്ട് ഇത് വ്യക്തമാക്കാം.

ഒരു കാലത്ത് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ അടിസ്ഥാന നാണ്യമായ പൗണ്ട് സുമാർ ¼ ഔൺസ് സ്വർണത്തിന് സമമായിരുന്നു. ഇത്രയും സ്വർണ്ണമുണ്ടാക്കാൻ ഏതാണ്ട് 20 മണിക്കൂർ അധ്വാനം ആവശ്യമായിരുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിൽ 20 മണിക്കൂർകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഏതു ചരക്കും ഒരു പൗണ്ടിനു സമമായിരുന്നു. 10 മണിക്കൂർ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ സാധനത്തിനാണെങ്കിൽ 10 ഷി കിട്ടും. 10 മണിക്കൂർ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ചരക്ക് 9 ഷില്ലിങ്ങിനാണ് വിറ്റതെങ്കിൽ ആ വിൽപ്പനക്കാരന് ഒരു മണിക്കൂർ അധ്വാനം നഷ്ടമായെന്നു പറയാം.

അപ്പോൾ പൗണ്ട് എന്നത് കാൽ ഔൺസ് സ്വർണ്ണത്തിലടങ്ങിയ അധ്വാനത്തിന്റെ പേര് മാത്രമാണ്. സ്വർണ്ണത്തിന്റെ വില കുറയുകയോ വർദ്ധിക്കുകയോ ചെയ്യുകയെന്നാൽ സ്വർണ്ണമുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനം കുറയുകയോ വർദ്ധിക്കുകയോ ചെയ്യുകയെന്നർത്ഥമാണ്. കാൽ ഔൺസ് സ്വർണ്ണമുണ്ടാക്കാനാവശ്യമായ അധ്വാനം 20 മണിക്കൂറായി ചുരുങ്ങിയെന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽ, 20 മണിക്കൂറിൽ നിന്ന് 10 മണിക്കൂർ അധ്വാനമടങ്ങിയ തുണിക്ക് കാൽ ഔൺസ് സ്വർണ്ണം കൊടുത്താൽ മതിയാവില്ല, അര ഔൺസ് കൊടുക്കേണ്ടിവരും. ഒരു പൗണ്ടിനു പകരമായി രണ്ട് പൗണ്ട് കൊടുക്കേണ്ടിവരും. ഇങ്ങിനെ പണത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ചരക്കുകൾ കൈമാറുമ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽ വ്യത്യസ്ത ചരക്കുകളിലടങ്ങിയ അധ്വാനത്തെയാണ് കൈമാറുന്നത്.

സ്വർണനാണ്യങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്ത്, നോട്ടുകൾ വന്നതിനുശേഷവും കൈമാറ്റത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം അധ്വാനം തന്നെയാണ്. ചരക്കുകളുടെ വിലകളെ — എന്നുവച്ചാൽ മനുഷ്യന്റെ അധ്വാനത്തെ — പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് നോട്ടിനു വിലയുള്ളത്. നോട്ടുകൊടുത്താൽ ഇഷ്ടമുള്ള ചരക്കുകൾ വാങ്ങാൻ കഴിയുമെന്നുറപ്പുള്ളതുകൊണ്ടാണ് സ്വന്തമായി വിലയൊന്നുമില്ലാത്ത ആ കടലാസ്സുതുണ്ടം സ്വീകരിക്കുവാനും സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കാനും ആളുകൾ തയ്യാറാവുന്നത്.

ഒരുകാര്യം ഇവിടെ എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്. സ്വർണ്ണമാനം നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് ഇഷ്ടം പോലെ നോട്ടടിച്ചുവിടുക സാധ്യമായിരുന്നില്ല. കാരണം, നോട്ടിനുപകരം സ്വർണ്ണം കൊടുക്കാൻ ഗവൺമെൻറുകൾക്ക് ബാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ആ ബാധ്യതയില്ല. നോട്ടിനു പകരം സ്വർണ്ണം ചോദിക്കാൻ ജനങ്ങൾക്കവകാശമില്ല. അതിനാൽ, നോട്ടുകളുടെ എണ്ണം ഇഷ്ടം പോലെ വർദ്ധിപ്പിക്കാനും അങ്ങിനെ പണത്തിന്റെ ഓരോ യൂണിറ്റു പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന വിലയുടെ തോത് ചുരുക്കുവാനും ഭരണാധികാരികൾക്കു സാധിക്കുമെന്നായിട്ടുണ്ട്.

ചരക്കുകളുടെ കൈമാറ്റത്തിന് ശരിക്കാവശ്യമായ തുക എത്രവേണമെന്നു നോക്കിയിട്ടല്ല ഗവൺമെൻറുകൾ നോട്ടടിച്ചുവിടാറുള്ളത്. വരവിൽ കവിഞ്ഞ ചെലവ് നേരിടുമ്പോൾ പ്രധാനമായും നോട്ടുകളെയാണ് ആശ്രയിക്കുന്നത്. ആവശ്യമുള്ളത്ര സ്വർണ്ണമോ മറ്റു ചരക്കുകളോ കിട്ടാത്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും യുദ്ധം, വിപ്ലവം, സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പം മുതലായവയുണ്ടാകുന്ന കാലങ്ങളിൽ കറൻസി നോട്ടുകൾ ധാരാളമായി പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. യുദ്ധകാലത്തും അതിനുശേഷവും കണക്കിലധികം നോട്ടുകളടിച്ചുവിട്ടതിന്റെ ഫലമായി സാധനങ്ങളുടെ വില ഭയങ്കരമാംവിധം വർദ്ധിച്ചതു നമുക്കനുഭവമാണല്ലോ.

19 ബാങ്കുനോട്ടുകൾ:

മുതലാളികൾ രൊക്കപ്പണത്തിനു പകരം ചെക്കെഴുതി ക്കൊടുക്കുന്നതുപോലെയാണ് ബാങ്കുകൾ ബാങ്ക്നോ ട്ടുകൾ എഴുതികൊടുക്കാറുള്ളത്. ചെക്കുകളെപ്പോലെ ബാങ്കുനോട്ടുകളും ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ പണമാക്കി മാറ്റാവു ന്നതുകൊണ്ട് അവയെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ആളുകൾക്കു മടിയുണ്ടാവില്ല. ആവശ്യമാണെങ്കിൽ ഈ ബാങ്കുനോ ട്ടുകളെ ഒരാളുടെ കയ്യിൽനിന്നു മറ്റൊരാളുടെ കയ്യിലേ ക്ക് മാറ്റാവുന്നതാണ്. റൊക്കം പണമാക്കി മാറ്റാനാ യി (അതായതു നാണ്യങ്ങളോ കറൻസിനോട്ടുകളോ ആക്കി മാറ്റാനായി) ബാങ്കിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവരുന്നതുവ രെ എത്ര ഇടപാടുകൾ വേണമെങ്കിലും നടത്താവുന്നതു കൊണ്ട് ബാങ്ക്നോട്ടുകൾക്ക് പണത്തിന്റെ സ്ഥാനമാ ണുള്ളത്.

സാധാരണയായി ബാങ്ക് നോട്ട് വാങ്ങുന്നവനിൽ നി ന്ന് ആ ബാങ്ക് നോട്ടിന്റെ തുകയ്ക്ക് തുല്യമായ വ്യാപാര ബില്ലോ അല്ലെങ്കിൽ അതുപോലെയുള്ള മറ്റുവല്ല സെ ക്യൂരിറ്റിയോ ബാങ്കിൽ വാങ്ങിവെയ്ക്കുന്നതാണ്. പക്ഷേ, ബാങ്കിൽ നിന്ന് വിതരണം ചെയ്യുന്ന നോട്ടുകൾ ഒരു കയ്യിൽ നിന്ന് മറ്റൊരു കയ്യിലേക്കായി മാറിമാറിക്കൊ ണ്ടു വളരെക്കാലം സഞ്ചരിച്ചുവെന്നുവരാം. അങ്ങിനെ യാവുമ്പോൾ സെക്യൂരിറ്റിയായി വച്ചിട്ടുള്ള മുഴുവൻ പണ മോ വ്യാപാരബില്ലോ ബാങ്കിൽ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചേ കഴിയൂ എന്നില്ല. സാധാരണയായി പുറത്തേയ്ക്കുപോകുന്ന ബാ ങ്കു നോട്ടിന്റെ ഒരു ചെറിയ ഭാഗം മാത്രമേ ദിവസേന പണമായി മാറ്റപ്പെടുകയുള്ളു. അപ്പോൾ ബാക്കിയുള്ള പണവും വ്യാപാരബില്ലും തൽക്കാലത്തേക്ക് എടുത്തുപ യോഗിക്കാൻ ബാങ്കിന് സാധിക്കും. ബാങ്ക് നോട്ടുകളുടെ വിതരണം കൊണ്ട് ബാങ്കുകൾക്കുണ്ടാകുന്ന ഏറ്റവും പ്ര ധാനമായ ഒരു നേട്ടമാണിത്.

ചില ബാങ്കുകൾ ചിലപ്പോൾ ക്യാഷ് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന തിലധികം നോട്ടുകൾ പുറത്തുവിട്ടുവെന്നു വരാം. ബാങ്ക് നോട്ടുകൾ പുറപ്പെടുവിക്കാനുള്ള അവകാശത്തെ ദുരു പയോഗപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പ ത്തികവ്യവസ്ഥയിൽ പല കുഴപ്പങ്ങളും നേരിടും. അതു കൊണ്ട് ബാങ്ക് നോട്ടുകളുടെ ക്രമീകരണവും നിയന്ത്രണ വും ഒഴിച്ചുകൂടാൻ വയ്യാത്തതാണ്. എന്നാൽ, ബാങ്കുക ളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ചുമതലപ്പെട്ട ഗവൺമെൻറ് തന്നെ അനിയന്ത്രിതമായി നോട്ടടിച്ചിറക്കിയാലോ? വാസ്തവ ത്തിൽ, ബാങ്കിന്റെയും പണത്തിന്റെയും നിയന്ത്രണം ഒരു പിടി മുതലാളികളുടെ ലാഭത്തിനുവേണ്ടിയല്ല, ഭൂരി പക്ഷക്കാരായ ജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടിയാണ് എന്ന നില കൈവന്നാലേ ഈ പ്രശ്നത്തിന് യഥാർത്ഥ പരിഹാരമാവുകയുള്ളു.

20 പണവും സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പവും:

വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിയുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ ചരക്കുകളുടെ ഡിമാൻററ് വർദ്ധിക്കുന്നു. സപ്ലൈ കുറവും ഡിമാൻററ് കൂടുതലുമാകുമ്പോൾ ചരക്കുകൾ വാങ്ങുന്നവരുടെയിടയിൽ ഒരുതരം മത്സരം ഉത്ഭവിക്കുകയും ഓരോരുത്തനും കൂടുതൽ പണം കൊടുത്തിട്ടെങ്കിലും അവയെ വാങ്ങാനാഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി ചരക്കുകളുടെ വില കയറാൻ തുടങ്ങുന്നു. ചരക്കുകളുടെ വില കയറുമ്പോൾ മുതലാളിയുടെ ലാഭവും വർദ്ധിക്കും. കൂടുതൽ ലാഭം കിട്ടുമെന്നു കാണുമ്പോൾ വ്യവസായങ്ങളിൽ കൂടുതൽ മൂലധനമിറക്കാൻ മുതലാളികൾ തയ്യാറാവും. അങ്ങിനെ ചരക്കുകളുടെ ഉൽപാദനം വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ഒടുവിൽ ചരക്കുകളുടെ സപ്ലൈ ഡിമാൻറിനേക്കാളധികമായാൽ വില വീണ്ടും താഴാൻ തുടങ്ങും. ലാഭം കുറയുന്നതുകൊണ്ട് വ്യവസായങ്ങളിൽ മൂലധനമിറക്കാൻ മുതലാളികൾക്കുള്ള പ്രചോദനത്തിനു കോട്ടം തട്ടും. ഉള്ള ചരക്കുകൾതന്നെ വിറ്റഴിക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് ഉൽപ്പാദനത്തിനും മാന്ദ്യം നേരിടും. ഉൽപാദനവ്യവസ്ഥയാകെ കുഴപ്പത്തിൽപ്പെടും. ഇങ്ങിനെ ഇടയ്ക്കിടെയുണ്ടാവുന്ന വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിയും അതിനെ തുടർന്നുകൊണ്ടുള്ള സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പവും മുതലാളിത്തത്തിന്റെ അനിവാര്യമായ സ്വഭാവമത്രെ.

സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷനേടാൻ കൂടുതൽ നോട്ടുകൾ അടിച്ചിറക്കിയാൽ മതിയെന്നു ചില ധനശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ അഭിപ്രായപ്പെടാറുണ്ട്. ഇതൊരു തെറ്റായ അഭിപ്രായമാണ്. കാരണം, കൂടുതൽ നോട്ടടിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ചരക്കുകളുടെ ഡിമാൻറു വർദ്ധിക്കുകയില്ല. ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ തൊഴിലാളികളുടെയും ഇടത്തരക്കാരുടെയും കയ്യിൽ പണമില്ലാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം ചരക്കുകൾ മുഴുവൻ വിറ്റുതീർക്കാനാവില്ല. അവരുടെ കയ്യിൽ പണമുണ്ടാവണമെങ്കിൽ കൂലിയും ശമ്പളവും എത്രയോ കൂട്ടിക്കൊടുക്കേണ്ടിവരും. അതിനു മുതലാളികൾ തയ്യാറുണ്ടാവില്ല. എന്തെന്നാൽ, മുതലാളികൾ ഉൽപ്പാദനം നടത്തുന്നത് ലാഭത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളും തൊഴിലാളികളുടെ അധ്വാനശക്തിയും കുറഞ്ഞവിലയ്ക്കു വാങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞാലേ അവർക്കു കൂടുതൽ ലാഭം കിട്ടുകയുള്ളു.

അപ്പോൾ സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പത്തിന്റെ മൂലകാരണം പണത്തിന്റെ കുറവല്ല, ഉൽപാദനവ്യവസ്ഥയുടെ തകരാറാണ്. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ കൈവശംവയ്ക്കുന്ന മുതലാളികൾ സ്വന്തലാഭത്തിനുവേണ്ടി സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പത്തിൽ നിന്ന് മോചനം നേടാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

21 പണത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം:

ഇക്കാലത്ത് പണമില്ലാതെ ആർക്കും കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ വയ്യ. പണമുണ്ടെങ്കിൽ ഏതു സ്വത്തും വാങ്ങാം. ഇല്ലെങ്കിൽ പട്ടിണിതന്നെ. പണം സമ്പാദിക്കാൻ പ്രധാനമായും രണ്ടു വഴികളാണുള്ളത്. കമ്പനിയിലോ ഓഫീസിലോ പോയി അധ്വാനിച്ചുകിട്ടുന്ന കൂലിയും ശമ്പളവുമാണ് ആദ്യത്തേത്. കമ്പനി, ബാങ്ക്, നിലം മുതലായവയുടെ ഉടമസ്ഥൻമാരെന്ന നിലയ്ക്കു കിട്ടുന്ന സമ്പാദ്യമാണ് രണ്ടാമത്തേത്. ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ കയ്യിലുള്ളവർ മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ട് പണിയെടുപ്പിച്ചു വലിയ പണക്കാരായിത്തീരുന്നു. ആ പണക്കാരാണ് സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെയാകെ ചരടുപിടിക്കുന്നത്. പണമടിയ്ക്കുന്ന ബാങ്കുകളുടെ അവരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായതുകൊണ്ടു ചരക്കുകളുടെ വിലയിൽ കൃത്രിമമായ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളുണ്ടാക്കാനും അങ്ങിനെ കൂടുതൽ ലാഭമുണ്ടാക്കാനും അവർക്കു സാധിക്കുന്നു. അവരെ ആശ്രയിച്ചുജീവിക്കുന്ന ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ തൊഴിലാളികളുടെയും ഇടത്തരക്കാരുടെയും സ്ഥിതി അധികമധികം മോശമായിത്തീരുന്നു. പണമുള്ളവർ പണമില്ലാത്തവരുടെ അദ്ധ്വാനത്തെ ചൂഷണം ചെയ്തു ലാഭമുണ്ടാക്കുക എന്ന ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഉള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരും തമ്മിലുള്ള സമരങ്ങൾ അനിവാര്യമായിത്തീരുന്നു.

എല്ലാവർക്കും ജീവിക്കണം. ജീവിക്കാനാവശ്യമായ പണം എല്ലാവർക്കുമുണ്ടാവണം. ഇതാണ് ഇന്ന് ഭൂരിപക്ഷക്കാരായ ബഹുജനങ്ങളുടെ ആവശ്യം. ഈ ആവശ്യം നിറവേറ്റണമെങ്കിൽ നിലം, ഫാക്ടറി, ബാങ്ക് മുതലായവയുടെ ഉടമസ്ഥരായ പണക്കാർ പണമില്ലാത്തവരെ ചൂഷണം ചെയ്യുകയെന്ന സമ്പ്രദായം അവസാനിക്കണം. ഇതിന് ഉൽപാദനോപകരണങ്ങളെ പൊതുസ്വത്താക്കുകയും രാജ്യത്തിന്റെ സർവ്വതോന്മുഖമായ അഭിവൃദ്ധിക്കുപറ്റിയതരത്തിൽ ഉൽപ്പാദനവിതരണങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുകയുമാണാവശ്യം. □

മംഗളോദയം, തൃശ്ശൂർ 1947

കെ. ദാമോദരൻ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേരളത്തിലെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ ഒരാളും മാർക്സിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികനും എഴുത്തുകാരനുമായിരുന്ന കെ. ദാമോദരൻ (ഫെബ്രുവരി 25, 1904–ജൂലൈ 3, 1976). മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ വില്ലേജിൽ പൊറ്റൂർ ദേശത്ത് കീഴേടത്ത് എന്ന സമ്പന്ന നായർ കുടുംബത്തിൽ കിഴക്കിനിയേടത്ത് തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടേയും കീഴേടത്ത് നാരായണി അമ്മയുടേയും മകനായാണ് ദാമോദരൻ ജനിച്ചത്. കേരള മാർക്സ് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. 'പാട്ടബാക്കി' എന്ന നാടകരചനയിലൂടെയും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തനായി. കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. നിയമലംഘന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു.

കാശിവിദ്യാപീഠത്തിലെ പഠനകാലഘട്ടം മാർക്സിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളോട് താൽപര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. തികഞ്ഞ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായാണ് കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയത്. പൊന്നാനി ബീഡിതൊഴിലാളി പണിമുടക്കിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു. നവയുഗം വാരികയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നു. പാർട്ടി പിളർന്നപ്പോൾ സി. പി. ഐ.-യിൽ ഉറച്ചുനിന്നെങ്കിലും അവസാനകാലത്ത് പാർട്ടിയിൽ നിന്നും അകന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്രു സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം തയ്യാറാക്കാനുള്ള പഠനത്തിനിടെ 1976 ജൂലൈ 3-ന് അന്തരിച്ചു. പദ്മം ജീവിതപങ്കാളിയായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

കെ ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ 2

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. ധനശാസ്ത്ര പ്രവേശിക
2. ധനശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ
3. ഉറുപ്പിക
4. പണം മുതൽ നയാപൈസവരെ
5. നാണയപ്രശ്നം
6. മുതലാളിത്തം
7. സാമ്രാജ്യാധിപത്യവും സാമ്പത്തികക്കുഴപ്പവും

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 1
2. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 2
3. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 3
4. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 4
5. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 5
6. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 6
7. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 7
8. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 8
9. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 9
10. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 10

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014